

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală

Parlamentul României adoptă prezenta lege:

Art. I - Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 1.**

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta lege se aplică următoarelor forme de cooperare judiciară internațională în materie penală:

- a) extrădarea;
- b) predarea în baza unui mandat european de arestare;
- c) transferul de proceduri în materie penală;
- d) recunoașterea și executarea hotărârilor;
- e) transferarea persoanelor condamnate;
- f) asistența judiciară în materie penală;
- g) alte forme de cooperare judiciară internațională în materie penală.”

(2) Prezenta lege nu se aplică modalităților specifice de cooperare polițienească internațională, dacă, potrivit legii, acestea nu se află sub control judiciar.

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**ART. 2**

Definirea unor termeni și expresii

În sensul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel:

- a) stat solicitant - statul care formulează o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege;
- b) stat solicitat - statul căruia îi este adresată o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege;

c) autoritate centrală - acea autoritate astfel desemnată de statul solicitant sau de statul solicitat, în aplicarea dispozițiilor unor convenții internaționale;

d) autoritate judiciară - instanțele judecătorești și parchetele de pe lângă acestea, stabilite potrivit legii române, precum și autoritățile care au această calitate în statul solicitant, conform declarațiilor acestuia din urmă la instrumentele internaționale aplicabile;

e) persoană urmărită - persoana care formează obiectul unui mandat de urmărire internațională;

f) persoană extrădabilă - persoana care formează obiectul unei proceduri de extrădare;

g) extrădat sau persoană extrădată - persoana a cărei extrădare a fost aprobată;

h) extrădare activă - procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitant;

i) extrădare pasivă - procedura de extrădare în care România are calitatea de stat solicitat;

j) persoana solicitată - persoana care face obiectul unui mandat european de arestare;

k) condamnare - orice pedeapsă sau măsură de siguranță aplicată ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni;

l) măsură de siguranță - orice măsură privativă sau restrictivă de libertate care a fost dispusă pentru completarea sau înlocuirea unei pedepse printr-o hotărâre penală;

m) hotărâre - o hotărâre judecătorească prin care se pronunță o condamnare;

n) stat de condamnare - statul în care a fost condamnată persoana care poate fi transferată sau care deja a fost transferată;

o) stat de executare - statul către care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea executării pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate;

p) resortisant al unui stat de condamnare sau de executare, în cazul României, este cetățeanul român;

r) în sensul titlului III din prezenta lege, autoritate judiciară emitentă este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene competentă să emită un mandat european de arestare potrivit legii acelui stat;

s) în sensul titlului III din prezenta lege, autoritate judiciară de executare este autoritatea judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene competentă să execute un mandat european de arestare potrivit legii acelui stat;

ș) în sensul titlului III din prezenta lege, Stat membru emitent - statul membru al Uniunii Europene în care s-a emis un mandat european de arestare;

t) în sensul titlului III din prezenta lege, Stat membru de executare - statul membru al Uniunii Europene căruia îi este adresat un mandat european de arestare.”

3. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 6

Asigurarea de reciprocitate

În cazul în care statul român formulează o cerere în condițiile prezentei legi în baza curtoaziei internaționale, asigurarea reciprocității va fi dată de către ministrul justiției, pentru fiecare caz, ori de câte ori va fi necesar, la cererea motivată a autorității judiciare române competente.”

4. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 7

Dreptul aplicabil

Cererile adresate autorităților române în domeniile reglementate de prezenta lege se îndeplinesc potrivit normelor române de drept procesual penal, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.”

5. Articolul 8 se abrogă.

6. Articolul 9 se abrogă.

7. La articolul 10, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care un tratat internațional la care România este parte conține dispoziții mai favorabile sub aspectul principiului non bis in idem.”

8. Articolul 11 se abrogă.

9. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 12

Confidențialitatea

Statul român are obligația de a asigura, pe cât posibil, la cererea statului solicitant, confidențialitatea cererilor care îi sunt adresate în domeniile reglementate de prezenta lege și a actelor anexate acestora. În cazul în care condiția păstrării confidențialității nu ar putea fi asigurată, statul român va înștiința statul străin, care va decide.”

10. La articolul 13, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„ Cererile formulate în domeniile reglementate de titlurile II și IV- VII ale prezentei legi se transmit prin intermediul următoarelor autorități centrale:”

.....

11. La articolul 14, denumirea articolului și alineatele (1), (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„ART. 14

Transmiterea directă

(1) Cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil în relația între statul solicitant și statul solicitat reglementează acest mod de transmitere.

(2) În afara cazurilor prevăzute la alin. (1), cererile de asistență judiciară în materie penală pot fi transmise direct de autoritățile judiciare solicitante autorităților judiciare solicitate în caz de urgență, însă o copie a acestora va fi transmisă simultan la Ministerul Justiției sau la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.

(3) Procedura prevăzută la alin. (1) și (2) va fi urmată și pentru transmiterea răspunsului la cererile urgente de asistență judiciară în materie penală.”

12. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 16

Competența internă

Competența autorităților române pentru a formula o cerere în domeniile reglementate de prezenta lege sau de a executa o asemenea cerere este stabilită de dispozițiile titlurilor următoare ale prezentei legi, precum și de alte acte normative pertinente.”

13. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 17

Limbile utilizate

(1) Cererile prevăzute de titlurile II și IV-VII ale prezentei legi adresate României și actele anexe trebuie însoțite de o traducere în limba română sau în limba engleză ori franceză. În cazul în care documentele menționate sunt traduse într-o altă limbă decât limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 13 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestora în regim de urgență.

(2) Cererile menționate la alin. (1) formulate de autoritățile române și actele anexe vor fi însoțite de traduceri în una din limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relația cu statul solicitat. Cererile formulate în temeiul curtoaziei internaționale și actele anexe se vor traduce în limba oficială a statului solicitat. Traducerea cererilor și a actelor anexe se realizează de autoritatea care are competența de a formula cererea.

(3) Răspunsul la cererile adresate României va fi redactat în limba română, traducerea acestuia în limba oficială a statului solicitant sau în una din limbile engleză ori franceză fiind facultativă, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic internațional aplicabil se dispune altfel.

(4) În cazul în care răspunsul la cererile formulate de autoritățile române nu este redactat în limba română sau însoțit de o traducere în limba română, autoritatea centrală competentă potrivit dispozițiilor art. 13 sau autoritatea judiciară competentă, în cazul transmiterii directe, ia măsuri pentru traducerea acestuia.”

14. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 18

Computarea arestării

(1) Durata arestului efectuat în străinătate în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se compută din durata pedepsei aplicată de instanțele române.

(2) Autoritățile române solicitate sunt obligate să comunice autorităților competente ale statului solicitant informațiile necesare computării duratei arestului executat în România, în baza unei cereri adresate autorităților judiciare române.”

15. Articolul 19 se abrogă.

16. Alineatul (1) al articolului 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Cheltuielile ocazionate de îndeplinirea unei cereri reglementate de prezenta lege sunt suportate, de regulă, de statul solicitat.”

17. La articolul 20, după alineatul (3) se introduce un alineat nou, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) Cheltuielile care revin statului român se suportă de la bugetul de stat și sunt cuprinse, după caz, în bugetul Ministerului Justiției, Ministerului Public și Ministerului Administrației și Internelor.”

18. Articolul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 21

Remiterea de obiecte și bunuri

(1) În cazul în care cererea are ca obiect sau implică remiterea de obiecte sau de alte bunuri, acestea pot fi predate atunci când nu sunt indispensabile dovedirii unei fapte penale a cărei urmărire și judecată ține de competența autorităților judiciare române.

(2) Remiterea obiectelor și a altor bunuri poate fi amânată sau efectuată sub condiția restituirii.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) nu aduc atingere drepturilor terților de bună-credință și drepturilor statului român atunci când aceste obiecte și bunuri pot reveni acestuia.

(4) Obiectele și bunurile nu vor fi predate decât în temeiul unei hotărâri definitive pronunțate în acest sens de autoritatea judiciară competentă.

(5) În cazul cererilor de extrădare, predarea obiectelor și bunurile prevăzute la alin. (1) se poate efectua chiar dacă nu se acordă extrădarea, în special din cauza fugii sau decesului persoanei extrădabile.”

19. Denumirea capitolului I al Titlului II se modifică și va avea următorul cuprins:

„Capitolul I

Extrădarea pasivă”

20. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 22

Persoane supuse extrădării

Pot fi extrădate din România, în condițiile prezentei legi, la cererea unui stat străin, persoanele aflate pe teritoriul său care sunt urmărite penal sau sunt trimise în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, ori sunt căutate în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță în statul solicitant.”

21. Alineatul (3) al articolului 23 se abrogă.

22. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 24

Extrădarea cetățenilor români

(1) Cetățenii români pot fi extrădați din România în baza convențiilor internaționale multilaterale la care aceasta este parte și pe bază de reciprocitate, dacă este îndeplinită cel puțin una din următoarele condiții:

a) în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării, dacă statul solicitant dă asigurări considerate ca suficiente că, în cazul condamnării la o pedeapsă privativă de libertate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, persoana extrădată va fi transferată în vederea executării pedepsei în România;

b) persoana extrădabilă domiciliază pe teritoriul statului solicitant la data formulării cererii de extrădare;

c) persoana extrădabilă are și cetățenia statului solicitant;

d) persoana extrădabilă a comis fapta pe teritoriul sau împotriva unui cetățean al unui stat membru al Uniunii Europene, dacă statul solicitant este membru al Uniunii Europene.

(2) Cetățenii români pot fi extrădați în baza dispozițiilor tratatelor bilaterale și pe bază de reciprocitate.

(3) În scopul constatării îndeplinirii condiției reciprocității în ceea ce privește extrădarea propriilor cetățeni și a celorlalte condiții prevăzute la alin. (1) și (2), Ministerul Justiției poate solicita prezentarea unui act emis de autoritatea competentă a statului solicitant. ”

23. După articolul 24 se introduc două noi articole, art. 24¹ și art. 24², cu următorul cuprins:

„ART. 24¹

Motive obligatorii de refuz al extrădării

(1) Extrădarea va fi refuzată dacă:

a) nu a fost respectat dreptul la un proces echitabil în sensul Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, sau ale oricărui alt instrument internațional pertinent în domeniu, ratificat de România;

b) există motive serioase să se creadă că extrădarea este solicitată în scopul urmăririi sau pedepsirii unei persoane pe motive de rasă, religie, sex, naționalitate, limbă, opinii politice sau ideologice sau de apartenență la un anumit grup social;

c) situația persoanei riscă să se agraveze din unul din motivele enunțate la lit. b);

d) cererea este formulată într-o cauză aflată pe rolul unor tribunale extraordinare, altele decât cele constituite prin instrumentele internaționale pertinente, sau în vederea executării unei pedepse aplicate de un asemenea tribunal;

e) se referă la o infracțiune de natură politică sau la o infracțiune conexă unei infracțiuni politice;

f) se referă la o infracțiune militară care nu constituie infracțiune de drept comun.

(2) Nu sunt considerate infracțiuni de natură politică:

a) atentatul la viața unui șef de stat sau a unui membru al familiei sale;

b) crimele împotriva umanității prevăzute de Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, adoptată la 9 decembrie 1948 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

c) infracțiunile prevăzute la art. 50 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea sorții răniților și bolnavilor din forțele armate în campanie, la art. 51 din Convenția de la Geneva din 1949 pentru îmbunătățirea sorții răniților, bolnavilor și naufragiaților forțelor armate maritime, la art. 129 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la tratamentul prizonierilor de război și la art. 147 din Convenția de la Geneva din 1949 cu privire la protecția persoanelor civile în timp de război;

d) orice violări similare ale legilor războiului, care nu sunt prevăzute de dispozițiile din convențiile de la Geneva prevăzute la lit. c);

e) infracțiunile prevăzute la art. 1 al Convenției europene pentru reprimarea terorismului, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1997, și în alte instrumente internaționale pertinente;

f) infracțiunile prevăzute în Convenția împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, adoptată la 17 decembrie 1984 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

g) orice altă infracțiune al cărei caracter politic a fost eliminat de tratatele, convențiile sau acordurile internaționale la care România este parte.”

„ART. 24²

Motive opționale de refuz al extrădării

(1) Extrădarea poate fi refuzată atunci când fapta care motivează cererea face obiectul unei proces penal în curs sau atunci când această faptă poate face obiectul unui proces penal în România.

(2) Extrădarea unei persoane poate fi refuzată sau amânată, dacă predarea acesteia este susceptibilă să aibă consecințe de o gravitate deosebită pentru ea, în special din cauza vârstei sau a stării sale de sănătate. În caz de refuz al extrădării, prevederile art. 25 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.”

24. Articolul 28 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 28

Gravitatea pedepsei

Extrădarea este acordată de România, în vederea urmăririi penale sau a judecării, pentru fapte a căror săvârșire atrage potrivit legislației statului solicitant și legii române o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin un an, iar în vederea executării unei pedepse, numai dacă aceasta este de cel puțin 4 luni.”

25. Articolul 39 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 39

Procedura extrădării pasive

(1) Extrădarea din România se hotărăște de justiție.

(2) Procedura de extrădare pasivă are un caracter urgent și se desfășoară și în timpul vacanței judecătorești.

(3) Rolul Ministerului Justiției constă în îndeplinirea atribuțiilor care îi sunt conferite, în calitate de autoritate centrală, prin lege și tratatele internaționale la care România este parte.

(4) În exercitarea atribuțiilor de autoritate centrală, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, îndeplinește, cu precădere, următoarele activități:

a) primirea cererii de extrădare;

b) examinarea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia din punctul de vedere al regularității internaționale, în condițiile prevăzute la art. 40;

c) transmiterea cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia procurorului general competent, în condițiile prevăzute la art. 42;

d) restituirea motivată a cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia, în cazurile prevăzute la art. 40 alin. (4);

e) punerea în executare, în colaborare cu Ministerul Administrației și Internelor, a hotărârii definitive prin care s-a dispus extrădarea;

f) comunicarea către autoritatea centrală a statului solicitant a soluției date cererii de extrădare sau a cererii de arestare provizorie în vederea extrădării, pronunțată de autoritatea judiciară competentă.”

26. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 40

Examenul de regularitate internațională

(1) Examenul de regularitate internațională are ca scop verificarea conformității cererii de extrădare și a actelor anexate acesteia cu dispozițiile tratatelor internaționale aplicabile, inclusiv cu declarațiile formulate de România în baza dispozițiilor unor convenții multilaterale.

(2) Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează, în termen de 3 zile lucrătoare de la data primirii cererii, examenul de regularitate internațională prevăzut la alin. (1), spre a constata dacă:

a) între România și statul solicitant există norme convenționale ori reciprocitate pentru extrădare;

b) la cererea de extrădare sunt anexate actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil;

c) cererea și actele anexate acesteia sunt însoțite de traduceri, conform prevederilor art. 17.

d) există una din limitele acordării cooperării judiciare prevăzute la art. 3.

(3) De asemenea, în cadrul examenului de regularitate internațională Ministerul Justiției verifică existența reciprocității în privința extrădării propriilor cetățeni, în cazul în care se solicită extrădarea unui cetățean român.

(4) În cazul în care constată neîndeplinirea condițiilor de regularitate internațională menționate la alin. 2 lit. a) și b) și la alin. 3, precum și în cazul în care se constată existența situației prevăzute la alin. 2 lit. d), Ministerul Justiției restituie cererea și actele anexe, explicând motivele. În situația în care cererea de extrădare și documentele anexe nu sunt însoțite de traduceri în limba română, urmează ca parchetul competent să ia măsuri pentru efectuarea unei traduceri cât mai urgente.

(5) În cazul cererilor de arestare provizorie în vederea extrădării, examenul de regularitate internațională se efectuează în termen de 24 de ore de la primirea cererii.”

27. Articolul 41 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Concursul de cereri

(1) Dacă extrădarea este cerută de mai multe state fie pentru aceeași faptă, fie pentru fapte diferite, statul român hotărăște, ținând seama de toate împrejurările și, în mod deosebit, de gravitatea și de locul săvârșirii infracțiunilor, de data depunerii cererilor respective, de cetățenia persoanei extrădabile, de existența reciprocității de extrădare în raport cu statul român și de posibilitatea unei extrădări ulterioare către alt stat solicitant.

(2) Despre existența concursului de cereri, Ministerul Justiției va înștiința de urgență autoritățile competente ale statelor solicitante. ”

28. Alineatul (3) al articolului 45 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune și este prelungită de același complet investit cu soluționarea cererii de extrădare, printr-o încheiere dată în camera de consiliu. Încheierea poate fi atacată separat cu recurs, în termen 24 de ore de la pronunțare. Dosarul va fi înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore, iar recursul se judecă în 24 de ore. Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus arestarea nu este suspensiv de executare.”

29. Alineatele (3) și (6) ale articolului 46 se modifică și vor avea următorul cuprins:

"(3) Cererea de arestare provizorie în vederea extrădării se transmite Ministerului Justiției, în vederea efectuării examenului prevăzut la art. 40, care se aplică în mod corespunzător. Ca modalitate de transmitere se poate utiliza orice mijloc care lasă o urmă scrisă și a cărui autenticitate poate fi verificată.

(6) Instanța, din oficiu ori la sesizarea procurorului competent sau la cererea persoanei extradabile, poate dispune încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extradării dacă, în termen de 18 zile de la luarea măsurii, statul român nu a fost sesizat prin cererea de extradare, însoțită de documentele prevăzute la art. 38. Arestarea provizorie încetează de drept după trecerea unui termen de 40 de zile, dacă în acest interval de timp nu se primesc cererea de extradare și înscrisurile necesare, cu excepția cazului în care printr-un tratat bilateral este prevăzut un alt termen privind durata maximă a perioadei de arestare provizorie.”

30. Alineatul (8) al articolului 54 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Hotărârea asupra extradării poate fi atacată cu recurs de procurorul general competent și de persoana extradabilă, în termen de 5 zile de la pronunțare, la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Procurorul general competent poate declara recurs din oficiu sau la cererea ministrului justiției.”

31. La articolul 54, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alin.(9), cu următorul cuprins:

„ (9) Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de extradare este suspensiv de executare. Recursul declarat împotriva hotărârii prin care s-a dispus extradarea este suspensiv de executare, cu excepția dispozițiilor referitoare la starea de arest provizoriu în vederea extradării.”

32. Alineatul (6) al articolului 55 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Hotărârea definitivă asupra extradării se comunică procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel care a judecat cauza în primă instanță și direcției de specialitate din Ministerul Justiției.”

33. Alineatele (4) și (5) ale articolului 62 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Hotărârea asupra tranzitului este luată de Ministerul Justiției.

(5) Ministerul Justiției comunică de îndată hotărârea luată autorității competente a statului solicitant și Ministerului Administrației și Internelor.”

34. Denumirea Capitolului II al Titlului II se modifică și va avea următorul cuprins:

„Capitolul II
Extradarea activă”

35. Articolul 66 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 66
Competența

Competența de a întocmi și transmite cererile de extrădare în numele statului român revine Ministerului Justiției.”

36. După articolul 66 se introduce un nou articol, art. 66¹, cu următorul cuprins:

„Art. 66¹

Urmărirea internațională în vederea extrădării

(1) În cazul în care un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei nu poate fi adus la îndeplinire întrucât inculpatul ori condamnatul nu se mai află pe teritoriul României, instanța care a emis mandatul de arestare preventivă sau instanța de executare, după caz, la propunerea procurorului sesizat în acest scop de către organele de poliție, emite un mandat de urmărire internațională în vederea extrădării, care se transmite Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, în vederea difuzării prin canalele specifice.

(2) Mandatul de urmărire internațională în vederea extrădării conține toate elementele necesare identificării persoanei urmărite, o expunere sumară a situației de fapt și date privind încadrarea juridică a faptelor.

(3) Mandatul de urmărire internațională poate conține și cererea de arestare provizorie în vederea extrădării, în condițiile prevăzute la art. 68.

(4) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat de urmărire internațională în vederea extrădării.”

37. Articolul 67 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 67

Procedura extrădării active

(1) De îndată ce este informată, prin orice mijloc care lasă o urmă scrisă și a cărei autenticitate poate fi verificată, de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, prin structura specializată, sau de Ministerul Justiției, despre localizarea pe teritoriul unui stat străin a unei persoane date în urmărire internațională sau căutate de autoritățile judiciare române pentru aducerea la îndeplinire a unui mandat de executare a pedepsei închisorii sau a unui mandat de arestare preventivă, instanța de executare sau instanța care a emis mandatul de arestare preventivă stabilește, printr-o încheiere motivată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezenta lege pentru a se solicita extrădarea.

(2) Centrul de Cooperare Polițienească Internațională, prin structura specializată, are obligația de a informa instanța de executare sau instanța emitentă a mandatului de arestare preventivă de îndată ce Biroul Central Național Interpol corespondent îi notifică faptul că persoana care face obiectul mandatului a fost localizată. Informarea va fi transmisă direct, cu o copie la Ministerul Justiției.

(3) Instanța se pronunță prin încheiere, în camera de consiliu, dată de un singur judecător, cu participarea procurorului și fără citarea părților. Încheierea nu se pronunță în ședință publică, și se consemnează într-un registru special.

(4) Încheierea prevăzută la alin. (3) poate fi atacată cu recurs de procuror, în termen de 24 ore de la pronunțare. Dosarul cauzei este înaintat instanței de recurs în termen de 24 de ore. Recursul se judecă în termen de cel mult 3 zile, de către instanța superioară în grad. Instanța de recurs va restitui dosarul primei instanțe în termen de 24 de ore de la soluționarea recursului.

(5) Încheierea definitivă prin care s-a constatat că sunt întrunite condițiile pentru solicitarea extrădării, însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2), se comunică de îndată Ministerului Justiției. Încheierea definitivă prin care s-a constatat că nu sunt întrunite condițiile pentru a se solicita extrădarea se comunică Ministerului Justiției în cel mult 3 zile de la pronunțare.

(6) În termen de 48 de ore de la primirea încheierii prin care s-a constatat că sunt întrunite condițiile pentru solicitarea extrădării și a actelor anexe, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, efectuează un examen de regularitate internațională, în condițiile prevăzute la art. 40, care se aplică în mod corespunzător.

(7) În funcție de concluziile examenului de regularitate internațională, direcția de specialitate a Ministerului Justiției fie întocmește cererea de extrădare și o transmite, însoțită de actele anexe, autorității competente a statului solicitat, fie întocmește un act prin care propune ministrului justiției, motivat, să sesizeze procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea inițierii procedurii de revizuire a încheierii definitive prin care s-a dispus solicitarea extrădării, informând în ambele situații Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor. În cazul în care constată că actele sunt incomplete, înainte de a întocmi și transmite cererea de extrădare direcția de specialitate a Ministerului Justiției poate solicita instanței competente să îi transmită, în cel mult 72 de ore, actele suplimentare necesare potrivit tratatului internațional aplicabil.

(8) În cazul în care consideră că nu sunt întrunite condițiile de regularitate internațională pentru a se solicita extrădarea, ministrul justiției sesizează, motivat, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea inițierii procedurii de revizuire a încheierii definitive prin care s-a dispus solicitarea extrădării. Ministrul justiției nu poate solicita inițierea procedurii revizuirii pentru alte motive decât cele legate de concluziile examenului de regularitate internațională.

(9) Cererea de revizuire se face în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii definitive Ministerului Justiției și se soluționează în termen de 24 de ore.

(10) Instanța, dacă constată că cererea de revizuire este întemeiată, anulează încheierea atacată. Dacă instanța constată că cererea de revizuire este neîntemeiată, o respinge, menținând încheierea atacată. Hotărârea instanței de revizuire este definitivă și se comunică în termen de 24 de ore de la pronunțare ministrului justiției și procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(11) Cererea de extrădare și actele anexate acesteia însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2) și de traduceri certificate în limba statului solicitat sau în limbile engleză sau franceză, se transmit autorității competente a statului solicitat, pe una din căile prevăzute la art. 37 alin. (1).

(12) În cazul în care persoana urmărită nu este arestată provizoriu în vederea extrădării, procedura prevăzută în acest articol are caracter confidențial, până în momentul în care statul solicitat este investit cu cererea de extrădare.”

38. După articolul 67 se introduc două noi articole, art. 67¹ și art. 67², cu următorul cuprins:

„ART. 67¹

Retragerea cererii de extrădare

(1) În cazul în care persoana extrădabilă nu se mai află sub puterea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare, instanța competentă, din oficiu sau la cererea procurorului, stabilește, prin încheiere motivată, că nu mai subzistă condițiile prevăzute de lege pentru a se solicita extrădarea și dispune de îndată retragerea cererii de extrădare. Hotărârea se transmite Ministerului Justiției în termen de 24 de ore de la pronunțare. Ministerul Justiției retrage neîntârziat cererea de extrădare, informând despre aceasta Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

(2) Dispozițiile art. 67 se aplică în mod corespunzător.

ART. 67²

Transmiterea informațiilor suplimentare la cererea statului solicitat

(1) În cazul în care, în vederea soluționării cererii de extrădare, autoritățile statului străin solicită transmiterea unor informații suplimentare, acestea vor fi comunicate, în termenul stabilit de autoritățile statului solicitat, prin Ministerul Justiției sau direct, de către instanța competentă.

(2) Traducerea documentelor se efectuează de către Ministerul Justiției sau instanța competentă, după caz.”

39. La articolul 68, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) În caz de urgență, cum ar fi iminența părăsirii teritoriului statului solicitat de către persoanele care fac obiectul unui mandat de urmărire internațională în vederea extrădării, instanța competentă poate solicita, înainte de formularea unei cereri formale de extrădare, arestarea provizorie în vederea extrădării a acestor persoane.

(2) În cazul în care cererea de arestare provizorie în vederea extrădării este formulată ulterior transmiterii mandatului de urmărire internațională, aceasta se trimite Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor și Ministerului Justiției.”

40. La articolul 68, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Procedura prevăzută la alin. (1) - (2) are caracter confidențial, până la arestarea provizorie în vederea extrădării a persoanei urmărite. Solicitarea arestării provizorii în vederea extrădării se consemnează într-un registru special.”

41. Articolul 69 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 69

Rejudecarea extrădatului

Asigurarea rejudecării cauzei în prezența persoanei extrădate, în condițiile art. 34 alin. (1) este dată de Ministerul Justiției.”

42. După articolul 73 se introduc două noi articole, art. 73¹ și art. 73², cu următorul cuprins:

”ART. 73¹

Regula specialității

(1) Persoana care va fi predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile când:

a) statul român care a predat-o consimte; statul solicitant va prezenta în acest scop o cerere, însoțită de actele prevăzute la art. 38 alin. (2) și de un proces-verbal judiciar în care se consemnează declarațiile extrădatului; acest consimțământ va putea fi dat atunci când infracțiunea pentru care este cerut atrage ea însăși obligația de extrădare potrivit prezentei legi;

b) având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul statului căruia i-a fost predată, ori dacă s-a înapoiat acolo după ce l-a părăsit.

(2) Statul solicitant va putea lua totuși măsurile necesare în vederea, pe de o parte, a unei eventuale trimiteri a persoanei de pe teritoriul său, iar pe de altă parte, a întreruperii prescripției potrivit legislației sale, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.

(3) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana extrădată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea.

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) cererea adresată statului străin se formulează de către Ministerul Justiției, în baza încheierii instanței competente să soluționeze cauza în primă instanță, la propunerea motivată a Ministerului Public sau în baza încheierii instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă extrădarea a fost acordată după trimiterea în judecată a persoanei extrădate, după caz.

ART. 73²

Efectele extrădării sub condiție

(1) În cazul în care extrădarea a fost acordată sub condiție, instanța care a solicitat extrădarea ia măsurile necesare pentru respectarea condiției impuse de statul solicitat și dă garanții în acest sens.

(2) În cazul în care condiția impusă este retrimiteră persoanei extrădate pe teritoriul statului solicitant, instanța dispune însoțirea acesteia la frontieră, în vederea preluării de către autoritățile competente ale statului solicitat.”

43. Alineatul (1) al articolului 74 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Cheltuielile privind procedura de extrădare efectuate pe teritoriul României se suportă de statul român, prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate, în funcție de atribuțiile conferite fiecăreia dintre acestea prin prezenta lege. Dispozițiile art. 20 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.”

44. Articolul 76 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 76

Reprezentarea statului solicitant în procedura de extrădare

(1) În procedura de extrădare pasivă, statul solicitant este reprezentat de autoritatea centrală și de Ministerul Public din România. La cererea expresă a statului solicitant, reprezentanți ai acestuia, pot participa, cu aprobarea instanței competente, la soluționarea cererii de extrădare.

(2) Dispozițiile alineatului precedent se aplică în mod corespunzător și în cazul procedurii de extrădare activă.”

45. La Titlul II, după Capitolul III, se introduce un nou capitol, Capitolul III¹, cuprinzând articolele 76¹-76⁶, cu următorul cuprins:

„Capitolul III¹

Dispoziții pentru punerea în aplicare a unor instrumente juridice în materie de extrădare adoptate la nivelul Uniunii Europene

ART. 76¹

Domeniu de aplicare

(1) Dispozițiile prezentului capitol urmăresc punerea în aplicare a dispozițiilor Convenției privind simplificarea procedurii de extrădare între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995 și Convenției privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, precum și a dispozițiilor privind extrădarea din Convenția din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, în relația cu acele state membre ale Uniunii Europene care au formulat declarații în sensul neaplicării deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată.

(2) Dispozițiile Capitolului I și II ale prezentului Titlu se aplică în mod corespunzător, fără a aduce însă atingere obligațiilor rezultate din aderarea la Convenția privind simplificarea procedurii de extrădare între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 10 martie 1995 și Convenția privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996.

ART. 76² Infrațiuni politice

În aplicarea Convenției privind extrădarea între Statele Membre ale Uniunii Europene, adoptată la 27 septembrie 1996, nici o infracțiune nu poate fi considerată ca infracțiune politică.

ART. 76³

Prescripția, amnistia și alte cauze care înlătură răspunderea penală sau consecințele condamnării

- (1) În ceea ce privește prescripția răspunderii penale și a executării pedepsei, sunt aplicabile numai dispozițiile din legislația statului solicitant.
- (2) Amnistia acordată de România nu împiedică extrădarea, cu excepția cazului în care fapta prevăzută de legea penală este de competența instanțelor române.
- (3) Absența unei plângeri prealabile sau a unei alte condiții necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, potrivit legii române, nu aduce atingere obligației de extrădare.

ART. 76⁴

Extrădarea în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală

Statul român acordă extrădarea pentru fapte prevăzute de legea penală în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală, în condițiile prevăzute de lege.

ART. 76⁵

Semnalarea în Sistemul Informatic Schengen

Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen are același efect ca și o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării, în sensul articolului 16 din Convenția europeană de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957.

ART. 76⁶

Extrădarea simplificată

Extrădarea simplificată se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, fără verificarea condițiilor speciale prevăzute de art. 50, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 49.”

46.Denumirea Titlului III se modifică și va avea următorul cuprins:

„TITLUL III

Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea deciziei – cadru nr. 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre”

47. Articolul 77 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART.77

Definiția mandatului european de arestare

(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de autoritatea judiciară competentă a unui stat membru al Uniunii Europene, în vederea arestării și predării către un alt stat membru a unei persoane solicitate în vederea efectuării urmăririi penale, a judecării sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate.

(2) Mandatul european de arestare se execută pe baza principiului recunoașterii și încrederii reciproce, în conformitate cu dispozițiile deciziei-cadru a Consiliului nr. 2002/584/JAI din 13 iunie 2002, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 190/1 din 18 iulie 2002.”

48. Articolul 81 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 81

Obiectul și condițiile emiterii mandatului european de arestare

(1) Instanța care a emis mandatul de arestare preventivă în cursul urmăririi penale sau al judecării, sau instanța de executare emite, din oficiu sau la cererea procurorului, un mandat european de arestare, în următoarele condiții:

a) în vederea efectuării urmăririi penale sau a judecării, dacă fapta este pedepsită de legea penală română cu o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin 1 an;

b) în vederea executării pedepsei, dacă pedeapsa aplicată este mai mare de 4 luni;

(2) Instanța care a emis mandatul european de arestare poate solicita autorităților judiciare de executare să remită bunurile care constituie mijloace materiale de probă.

(3) Când persoana solicitată a fost dată în urmărire internațională în vederea extrădării, instanța informează neîntârziat Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Administrației și Internelor despre emiterea mandatului european de arestare.”

49. Articolul 82 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 82

Transmiterea mandatului european de arestare

(1) În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana solicitată, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite mandatul european de arestare direct autorității judiciare de executare.

(2) Autoritatea judiciară emitentă poate să solicite introducerea semnalmentelor persoanei în cauză în Sistemul de Informații Schengen (SIS), prin intermediul Sistemului Informatic Național de Semnalări. În acest scop, se aplică dispozițiile articolului 95 al Convenției din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind abolirea graduală a controalelor la frontierele comune.

(3) Semnalarea introdusă în Sistemul Informatic Schengen echivalează cu un mandat european de arestare, dacă este însoțit de informațiile prevăzute în anexă. Cu titlu tranzitoriu, până la data la care Sistemul Informatic Schengen va avea capacitatea de a transmite toate informațiile menționate în anexă, semnalmentul echivalează cu un mandat de arestare european în așteptarea trimiterii originalului”.

50. Articolul 83 se modifică și va avea următorul cuprins :

„ART. 83

Procedura de transmitere

(1) Autoritățile judiciare române pot transmite mandatul european de arestare prin orice mijloc de transmitere sigur, care lasă o urmă scrisă, cu condiția ca autoritatea judiciară de executare să poată verifica autenticitatea acestuia.

(2) În cazul în care locul unde se află persoana urmărită nu este cunoscut, transmiterea unui mandat european de arestare se poate efectua prin Sistemul Informatic Schengen, prin intermediul sistemului de telecomunicații securizat al Rețelei Judiciare Europene, când acesta va fi disponibil, prin Ministerul Justiției, pe calea Organizației Internaționale a Poliției Criminale (Interpol) sau prin orice alt mijloc care lasă o urmă scrisă, în condiții care permit ca autoritatea judiciară de executare să poată verifica autenticitatea.

(3) Dacă autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare, se va efectua cercetarea necesară, inclusiv prin punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene sau prin direcția de specialitate a Ministerului Justiției, pentru a obține informațiile necesare de la Statul Membru de executare.

(4) Orice dificultate care ar interveni în legătură cu transmiterea sau verificarea autenticității unui mandat european de arestare se va soluționa prin contact direct între autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare sau cu sprijinul Ministerului Justiției.

(5) Ulterior trimiterii mandatului european de arestare, autoritatea judiciară română emitentă poate transmite orice informații suplimentare necesare pentru executarea mandatului.

(6) Autoritățile judiciare emitente române transmit o copie a mandatului european de arestare Ministerului Justiției. ”

51. Titlul articolului 84 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Transferul temporar și audierea persoanei solicitate în timpul executării mandatului european de arestare”

52. Alineatul (1) al articolului 85 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1) În cazul în care mandatul european de arestare a fost emis pentru una din faptele enumerate mai jos, indiferent de denumirea infracțiunii în statul membru emitent, și care este sancționată în statul membru emitent cu închisoarea sau cu o măsură de siguranță

privativă de libertate pe o perioadă de minimum 3 ani, predarea se va acorda chiar dacă nu este îndeplinită condiția dublei incriminări:

1. participare la un grup criminal organizat;
2. terorism;
3. trafic de persoane;
4. exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
5. trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
6. trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupție;
8. fraudă, incluzând cea împotriva intereselor financiare ale comunităților europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
9. spălare a produselor infracțiunii;
10. contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro;
11. fapte legate de criminalitatea informatică;
12. fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii ilegale;
14. omor și vătămare corporală gravă;
15. trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
16. lipsire de libertate în mod ilegal, răpire și luare de ostatici;
17. rasism și xenofobie;
18. furt organizat sau armat;
19. trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
20. înșelăciune;
21. deturnare de fonduri;
22. contrafacere și piraterie de bunuri;
23. falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
24. falsificare de mijloace de plată;
25. trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. trafic de vehicule furate;
28. viol;
29. incendiere cu intenție;
30. crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
31. sechestrare ilegală de nave și aeronave;
32. sabotaj.

53. La articolul 87 alin. (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) în cazul în care infracțiunea în baza căreia s-a emis mandatul european de arestare este sancționată cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu o măsură de siguranță privativă de libertate pe viață, dispozițiile legale ale statului membru emitent trebuie să prevadă posibilitatea revizuirii pedepsei sau a măsurii de siguranță aplicate ori liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsă sau măsura de siguranță aplicată, ori aplicarea unor măsuri de clemență.”

54. La articolul 88 alineatul (2), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c) ¹, cu următorul cuprins:

„c¹) când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse, dacă persoana solicitată este cetățean român și instanța română competentă dispune executarea pedepsei în România, potrivit legii române.”

55. După art. 88 se introduce un nou articol, art. 88¹, cu următorul cuprins:

„ART. 88¹

Proceduri prealabile

(1) De îndată ce curtea de apel primește un mandat european de arestare sau o semnalare în Sistemul Informatic Schengen, președintele secției penale repartizează cauza în condițiile prevăzute de lege, unui complet format din doi judecători.

(2) Instanța verifică dacă mandatul european de arestare conține informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1).

(3) Dacă informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru luarea unei hotărâri privind predarea, instanța solicită de urgență autorității judiciare emitente informațiile suplimentare necesare și fixează un termen limită pentru primirea acestora, ținând cont de termenele maxime prevăzute la art. 95.

(4) Autoritatea judiciară emitentă poate oricând, din proprie inițiativă, să transmită orice informație pe care o consideră utilă.

(5) Dacă mandatul european de arestare conține informațiile necesare și este tradus potrivit dispozițiilor art. 79 alin. (4), instanța solicită procurorului general de pe lângă curtea de apel să ia măsurile necesare pentru identificarea persoanei solicitate, reținerea și prezentarea acesteia în fața instanței.”

56. Articolul 89 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 89

Arestarea persoanei solicitate

(1) În termen de cel mult 24 de ore de la reținere, persoana solicitată este prezentată instanței competente.

(2) Instanța informează persoana solicitată asupra existenței unui mandat european de arestare împotriva sa, asupra conținutului acestuia, asupra posibilității de a consimți la predarea către statul membru emitent, precum și cu privire la drepturile sale procesuale.

(3) Instanța dispune arestarea persoanei solicitate prin încheiere motivată.

(4) Persoana arestată este depusă în arest.

(5) Instanța comunică autorității judiciare emitente arestarea persoanei solicitate.”

057. Articolul 90 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 90

Audierea persoanei arestate

- (1) Instanța procedează la audierea persoanei solicitate în termen de cel mult 48 de ore de la arestarea acesteia.
- (2) Persoana arestată va fi întrebată, mai întâi, asupra consimțământului la predare.
- (3) Instanța se asigură că persoana arestată a consimțit voluntar la predare și în deplină cunoștință de cauză, cunoscând consecințele juridice ale consimțământului, în special caracterul irevocabil al acestuia. În același fel procedează și în cazul renunțării la efectele regulii specialității.
- (4) Dacă persoana arestată consimte la predare se întocmește un proces – verbal care se semnează de persoana solicitată, membrii completului de judecată, reprezentantul Ministerului Public și de grefier. În același proces-verbal se consemnează, dacă este cazul, și renunțarea la drepturile conferite de regula specialității.
- (5) Dacă persoana arestată nu consimte la predare, instanța procedează la audierea acesteia.
- (6) Opoziția persoanei solicitate la predare se poate baza numai pe existența unei erori cu privire la identitatea acesteia sau a unui motiv de refuz al executării mandatului european de arestare.
- (7) Instanța poate fixa, cu respectarea termenelor maxime prevăzute la art. 95, un termen pentru administrarea probelor propuse de persoana arestată sau de procuror ori pentru transmiterea unor informații suplimentare de către autoritatea judiciară emitentă, cu privire la cauzele de refuz sau de condiționare a predării.
- (8) Procurorul pune concluzii în toate cazurile.
- (9) În cursul procedurii, instanța, ascultând și concluziile procurorului, dispune, la fiecare 30 de zile, prin încheiere, asupra menținerii măsurii arestării sau punerii în libertate a persoanei solicitate, în acest din urmă caz, luând toate măsurile necesare pentru a evita fuga persoanei solicitate, inclusiv a măsurilor preventive prevăzute de lege.
- (10) În scopul luării unei decizii potrivit alineatului precedent, instanța ține seama de toate împrejurările cauzei și de necesitatea asigurării executării mandatului european de arestare.”

58. Articolul 91 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 91

Drepturile persoanei arestate în baza unui mandat european de arestare

- (1) Persoana arestată are dreptul să fie informată cu privire la conținutul mandatului european de arestare.
- (2) Persoana arestată are dreptul să fie asistată de un apărător ales sau numit din oficiu de instanță.
- (3) Persoana arestată care nu înțelege sau nu vorbește limba română are dreptul la interpret, asigurat gratuit de către instanță.

59. Articolul 92 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 92

Predarea temporară sau luarea declarației persoanei solicitate

(1) În situațiile prevăzute la art. 81 alin. (1) lit. a), dacă autoritatea judiciară emitentă o solicită, se poate aproba predarea temporară a persoanei solicitate în statul membru emitent sau se procedează la luarea unei declarații acestei persoane.

(2) În cazul în care s-a acordat predarea temporară, aceasta se efectuează în condițiile și pe durata stabilite de comun acord între autoritatea judiciară emitentă și cea de executare. În toate cazurile, persoana urmărită va trebui să se întoarcă în România pentru a participa la desfășurarea procedurii de predare în baza mandatului european de arestare.

(3) În cazul în care nu se acordă predarea temporară sau aceasta nu este solicitată, autoritatea judiciară de executare română procedează la luarea unei declarații persoanei solicitate, cu participarea persoanei desemnate de autoritatea judiciară emitentă, dacă este cazul, în conformitate cu legea statului membru emitent. Audierea persoanei solicitate se face potrivit prevederilor Codului de procedură penală român și în condițiile stabilite potrivit înțelegerii dintre autoritățile judiciare implicate. În toate cazurile se vor respecta drepturile procesuale ale persoanei urmărite.”

60. Articolul 93 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 93

Executarea mandatului european de arestare în cazul în care persoana solicitată consimte la predare

(1) În cazul în care persoana solicitată consimte la predare, hotărârea instanței prin care se ia act de consimțământul acesteia are aceleași efecte juridice ca hotărârea de predare prevăzută la art. 94.

(2) Hotărârea prevăzută la alin. (1) este definitivă.”

61. Articolul 94 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 94

Hotărârea privind executarea unui mandat european de arestare

(1) Instanța se pronunță prin hotărâre cu privire la executarea unui mandat european de arestare în cel mult 5 zile de la data la care a avut loc audierea persoanei solicitate.

(2) Dacă informațiile comunicate de statul membru emitent sunt insuficiente pentru a permite luarea unei hotărâri privind predarea, informațiile suplimentare necesare vor fi solicitate de urgență și se va fixa un termen pentru primirea acestora, ținând cont de termenele maxime prevăzute la art. 95.”

62. După articolul 94 se introduc două noi articole, art. 94¹ și art. 94², cu următorul cuprins:

„ART. 94¹

Căi de atac

- (1) Împotriva încheierilor menționate la art. 89 alin. (3) și 90 alin. (9) se poate declara recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare.
- (2) Hotărârea menționată la art. 94 poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.
- (3) Recursul formulat în scris trebuie motivat.
- (4) Când recursul este declarat oral, acesta trebuie motivat în termen de 24 de ore de la declarare în cazul prevăzut la alin. (1) și în termen de 5 zile, în cazul prevăzut la alin. (2).
- (5) Cererea de recurs și motivele acesteia se comunică părții interesate.
- (6) În cazul declarării recursului, cauza se transmite de îndată ce acesta este motivat sau la expirarea termenului pentru motivare a acestuia, Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

„ART. 94²

Soluționarea recursului

Recursul declarat în condițiile menționate la art. 94¹ se soluționează cu precădere, în termen de cel mult 3 zile de la transmiterea dosarului cauzei la Înalta Curte de Casație și Justiție.”

63. La articolul 100, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„ (3) În situația în care România este statul de executare, statul emitent va trebui să solicite autorizarea la care se referă alin. (2), iar autoritatea judiciară română de executare va decide, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, dacă infracțiunea care motivează cererea a fost motivul predării în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 87. ”

64. Articolul 102 se modifică și va avea următorul cuprins :

„ART. 102

Predarea ulterioară

(1) Consimțământul la predarea de către statul român a unei persoane către alt stat membru, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune comisă înaintea predării sale, se presupune că a fost dat către toate acele state membre care au transmis o notificare în același sens Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară română de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

(2) În orice caz, consimțământul autorității judiciare române de executare la predarea ulterioară a persoanei solicitate de către un stat membru emitent către un alt stat nu este necesar dacă persoana solicitată:

a) având ocazia să părăsească teritoriul statului căruia i-a fost predată, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;

b) a consimțit să fie predată unui stat membru, altul decât statul de executare, în baza unui mandat european de arestare. Consimțământul se exprimă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent și se consemnează într-un proces-verbal întocmit conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Consimțământul trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor sale;

c) renunță la regula specialității, în conformitate cu dispozițiile art. 100 alin. (3) și (4) lit. a) - c).

(3) În situațiile nereglementate de alin. (1) și (2), este necesară aprobarea autorității judiciare române de executare, care se va solicita în conformitate cu dispozițiile art. 82, anexând cererii informațiile prevăzute la art. 79 alin. (1), însoțite de o traducere.

(4) Când România nu a transmis notificarea la care se referă alin. (1), consimțământul statului român la predarea unei persoane de către statul emitent unui stat terț, în baza unui mandat european de arestare emis pentru o infracțiune anterioară predării sale de către statul român, se exprimă pe baza cererii de autorizare formulate de către statul emitent. Cererea se aprobă de către autoritatea română de executare în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia, dacă infracțiunea care motivează cererea constituie motiv de predare în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, și fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 89

(5) Dispozițiile alin. (1) – (4) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care România este stat membru emitent.”

65. Articolul 107 se abrogă.

66. Articolul 109 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 109
Dispoziții generale

Efectuarea unei proceduri penale sau continuarea unei proceduri inițiate de autoritățile judiciare române competente, pentru o faptă care constituie infracțiune conform legii române, pot fi transferate unui stat străin, în condițiile prevăzute în prezentul titlu.”

67. Articolul 110 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 110
Condiții

Transferul procedurii penale poate fi solicitat numai dacă statul solicitat are competența de jurisdicție în cauză și extrădarea nu poate fi solicitată ori, în cazul în care s-a solicitat extrădarea, cererea a fost respinsă.”

68. Articolul 111 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 111
Procedura

(1) Transferul procedurii penale se solicită de organul de urmărire penală competent, dacă procedura se referă la activitatea de urmărire penală, sau de către instanța pe rolul căreia se află cauza în primă instanță, dacă procedura se referă la activitatea de judecată.

(2) Cererea de transfer al procedurii penale este formulată în baza încheierii prin care instanța competentă dispune motivat transferul. În acest sens, la cererea Ministerului Public ori din oficiu, după caz, instanța competentă să soluționeze cauza în primă instanță sau instanța pe rolul căreia se află cauza, după caz, verifică dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a se dispune transferul procedurii penale.

(3) Încheierea prevăzută la alin. (2) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți sau de la comunicare, pentru cei lipsă.

(4) Încheierea prin care se dispune transferul procedurii, rămasă definitivă, suspendă termenul de prescripție a răspunderii penale, precum și continuarea procedurii penale începute, sub rezerva actelor și demersurilor cu caracter urgent.

(5) Cererea prevăzută la alin. (1) este transmisă Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau Ministerului Justiției, potrivit art. 13, însoțită de copii autentice ale tuturor actelor de procedură întocmite în cauză.”

69. Articolul 112 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 112
Transmiterea cererii

Ministerul Justiției sau Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz, asigură transmiterea cererii de transfer a procedurii penale pe una din căile prevăzute de prezenta lege.”

70. La titlul IV, după Capitolul II se introduce un nou capitol, Capitolul II¹, cu următorul cuprins:

„Capitolul II¹

Dispoziții pentru punerea în practică a Convenției din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind abolirea graduală a controalelor la frontierele comune.

ART. 114¹
Aplicarea principiului NON BIS IN IDEM

(1) O persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă pe teritoriul unui stat membru al spațiului Schengen, nu poate fi urmărită sau judecată pentru aceleași fapte dacă, în caz de condamnare, hotărârea a fost executată, este în curs de executare sau nu mai poate fi executată potrivit legii statului care a pronunțat condamnarea.

(2) Cu toate acestea, dispozițiile alin. (1) nu se aplică dacă:

a) faptele vizate de hotărârea străină s-au săvârșit în tot sau în parte pe teritoriul României. În acest caz, excepția nu se aplică dacă faptele s-au săvârșit în parte pe teritoriul statului membru unde s-a pronunțat hotărârea;

b) dacă faptele vizate de hotărârea străină constituie o infracțiune contra siguranței statului sau împotriva altor interese esențiale ale României;

c) dacă faptele vizate de hotărârea străină au fost săvârșite de un funcționar român prin încălcarea obligațiilor sale de serviciu.

(3) Excepțiile menționate la alin. (2) nu se aplică atunci când, pentru aceleași fapte, statul membru interesat a cerut preluarea urmăririi penale sau a acordat extrădarea persoanei în cauză.”

71. Denumirea Titlului V se modifică și va avea următorul cuprins:

„TITLUL V

Recunoașterea și executarea hotărârilor penale și a actelor judiciare”

72. La Titlul V, denumirea Capitolului I se modifică și va avea următorul cuprins:

„Capitolul I

Recunoașterea și executarea hotărârilor penale și a actelor judiciare străine”

73. Articolul 115 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 115.

Hotărârea penală străină și actul judiciar străin

(1) În sensul prezentului capitol, prin hotărâre penală străină se înțelege o hotărâre pronunțată de instanța competentă a unui alt stat.

(2) În sensul prezentului capitol, prin act judiciar străin se înțelege un act judiciar care emană de la o autoritate judiciară străină competentă.

(3) Competența instanței sau autorității judiciare străine se verifică prin intermediul Ministerului Justiției.”

74. Articolul 116 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 116

Condiții pentru recunoaștere

(1) Recunoașterea pe teritoriul României a unei hotărâri penale străine sau unui act judiciar străin poate avea loc dacă:

a) România și-a asumat o asemenea obligație printr-un tratat internațional la care este parte;

b) a fost respectat dreptul la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994;

- c) nu a fost pronunțată pentru o infracțiune politică sau pentru o infracțiune militară care nu este o infracțiune de drept comun;
 - d) respectă ordinea publică a statului român;
 - e) hotărârea sau actul judiciar poate produce efecte juridice în România, potrivit legii penale române;
 - f) nu s-a pronunțat o condamnare pentru aceleași fapte împotriva aceleași persoane în România;
 - g) nu s-a pronunțat o condamnare pentru aceleași fapte împotriva aceleași persoane într-un alt stat care a fost recunoscută în România.
- (2) Hotărârile penale străine pot fi recunoscute în România și dacă nu este întrunită condiția prevăzută la alin. (1) lit. a), pe bază de reciprocitate. În acest sens, instanța competentă solicită Ministerului Justiției verificarea îndeplinirii condiției reciprocității.
- (3) Executarea hotărârii este posibilă, independent de verificarea condițiilor prevăzute la alin. (1), și atunci când se referă la un cetățean român a cărui extrădare a fost, în prealabil, acordată de România statului străin în care s-a pronunțat hotărârea.”

75. Articolul 117 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 117

Procedura de recunoaștere la cererea unui stat străin

- (1) Cererea de recunoaștere a unei hotărâri penale străine, formulată de autoritatea competentă a statului străin solicitant, este transmisă de Ministerul Justiției procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în circumscripția căreia domiciliază sau își are reședința condamnatul.
- (2) Condamnatul se citează, iar o dată cu citația i se comunică hotărârea străină împreună cu actele ce o însoțesc, într-o limbă pe care o înțelege.
- (3) Condamnatul are dreptul la un avocat ales sau desemnat din oficiu și, după caz, la interpret.
- (4) Instanța, ascultând concluziile procurorului și declarațiile condamnatului, dacă constată că sunt întrinite condițiile legale, recunoaște hotărârea penală străină sau actele judiciare străine, iar în cazul în care pedeapsa pronunțată prin acea hotărâre nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, substituie pedepsei neexecutate sau restului de pedeapsă neexecutat o pedeapsă corespunzătoare potrivit legii penale române.
- (5) Dacă hotărârea penală străină se referă la un bun imobil, cererea se transmite procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în circumscripția căreia se află imobilul.
- (6) Curtea de Apel decide prin hotărâre pronunțată în camera de consiliu, care poate fi atacată cu recurs. Hotărârea se comunică parchetului și Ministerului Justiției.”

76. Articolul 118 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 118

Procedura specială de recunoaștere pe cale principală

(1) Recunoașterea hotărârilor penale pronunțate de instanțele judecătorești din străinătate sau a altor acte judiciare străine se poate face și pe cale principală, de către instanța de judecată sesizată în acest scop de către condamnat sau de către procuror.

(2) În acest caz, competența aparține judecătoriei în a cărei circumscripție teritorială se află condamnatul.

(3) Dispozițiile art. 117 alin. (3) – (6) se aplică în mod corespunzător.”

77. Articolul 119 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 119

Procedura de recunoaștere pe cale incidentală

Recunoașterea se poate face pe cale incidentală în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror în faza de urmărire sau de către instanța de judecată în fața căreia cauza este pendinte.”

78. Articolul 120 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 120

Executarea hotărârilor pronunțate în proceduri administrative

Executarea hotărârilor pronunțate în proceduri administrative, pentru fapte asimilate infracțiunilor, astfel cum sunt acestea definite de Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, este posibilă numai dacă persoana în cauză a avut posibilitatea de a exercita o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești.”

79. Articolul 121 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 121

Măsuri preventive

Înainte de luarea unei decizii privind recunoașterea unei hotărâri penale străine instanța competentă poate, la cererea statului străin, transmisă prin Ministerul Justiției, sau din oficiu, să dispună arestarea preventivă a persoanei care face obiectul hotărârii a cărei recunoaștere se solicită sau o altă măsură preventivă pentru a evita fuga acesteia de pe teritoriul României.”

80. Articolul 122 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 122

Legea aplicabilă și efectele executării

(1) Executarea unei hotărâri penale străine are loc potrivit legii române.

(2) Hotărârile penale străine recunoscute și executate în România produc aceleași efecte ca și hotărârile pronunțate de instanțele române.

(3) Statul străin care solicită executarea este singurul competent să decidă asupra unei căi extraordinare de atac împotriva hotărârii de executat.

(4) Amnistia și grațierea pot fi acordate atât de statul străin, cât și de statul român.

(5) Statul străin trebuie să informeze statul român asupra intervenirii oricăreia dintre cauzele care determină încetarea executării, prevăzute la alin. (4).

(6) Începerea executării pedepsei în România are ca efect renunțarea statului străin la executarea pe teritoriul acestuia, exceptând cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, caz în care acest stat redobândește dreptul la executare. În cazul pedepsei amenzii, statul străin redobândește dreptul la executare începând din momentul în care este informat asupra neexecutării, totale sau parțiale, a acestei pedepse.”

81. La Titlul V, denumirea Capitolului II se modifică și va avea următorul cuprins:

„Capitolul II

Executarea hotărârilor penale și a actelor judiciare române în străinătate”

82. Articolul 123 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 123

Condiții pentru formularea unei cereri de recunoaștere și executare

(1) Instanțele române pot solicita recunoașterea și executarea de către un stat străin a unei hotărâri judecătorești în unul din următoarele cazuri:

a) condamnatul este cetățean al statului solicitat sau al unui stat terț ori este apatrid și are domiciliul pe teritoriul aceluia stat, iar potrivit legii statului solicitat, extrădarea condamnatului în România în vederea executării pedepsei nu este admisibilă sau statul străin refuză să acorde extrădarea;

b) condamnatul este cetățean român cu domiciliul pe teritoriul statului solicitat sau are și cetățenia statului solicitat, iar statul străin refuză să acorde extrădarea acestuia.

(2) Formularea unei cereri de recunoaștere și executare este, de asemenea, admisibilă dacă condamnatul se află în executarea unei pedepse în statul solicitat pentru o altă faptă decât cea care a determinat condamnarea în România.

(3) În cazul formulării unei cereri de recunoaștere a unei hotărâri penale prin care s-a aplicat o pedeapsă, durata acesteia trebuie să fie mai mare de un an.

(4) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică, dacă împrejurările cauzei o cer, în baza unui tratat încheiat cu statul străin, atunci când se aplică măsura de siguranță a expulzării.

(5) Recunoașterea se solicită sub condiția neagrării, în statul străin, a pedepsei aplicate prin hotărârea pronunțată în România.

(6) Recunoașterea în străinătate a actelor judiciare emise de autoritățile române competente are loc în condițiile tratatului internațional aplicabil.”

83. Articolul 124 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 124

Efectele recunoașterii

(1) Recunoașterea și executarea de către statul străin a cererii de recunoaștere formulată de instanțele române are ca efect renunțarea de către statul român la executarea hotărârii pe teritoriul României.

(2) Statul român redobândește dreptul la executarea hotărârii în cazul în care condamnatul se sustrage de la executarea pedepsei, începând din momentul în care a fost informat de neexecutarea totală sau parțială a acestei pedepse.”

84. Articolul 125 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 125

Procedura de formulare a unei cereri de recunoaștere și de executare a unei hotărâri penale

(1) Cererea de recunoaștere și executare a unei hotărâri penale într-un stat străin este formulată de instanța de executare, din oficiu, sau la cererea procurorului competent ori a condamnatului, ori de câte ori sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 123.

(2) La cerere se anexează actele prevăzute de tratatul internațional aplicabil, sau, în lipsa unui tratat, cel puțin hotărârea definitivă și mandatul de executare a pedepsei.

(3) Atunci când este necesar consimțământul condamnatului, acesta va fi dat în camera de consiliu a instanței de executare, exceptând cazul în care condamnatul se află în străinătate; în acest caz, consimțământul poate fi dat în fața unui funcționar consular român sau în fața autorității judiciare străine competente.

(4) În cazul în care condamnatul se află în România și nu a formulat el însuși cererea prevăzută la alin. (1), procurorul competent procedează la notificarea acestuia.

(5) Lipsa unui răspuns al condamnatului echivalează cu consimțământul la formularea cererii, fapt asupra căruia este informat prin notificare.”

85. La Titlul V, Capitolul III se abrogă.

86. Articolul 126 se abrogă.

87. Alin. (1), (2) și (3) al articolului 127 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Prezentul titlu se aplică în domeniul transferării persoanelor condamnate, în conformitate cu normele cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte, iar în absența acestora, pe bază de reciprocitate.

(2) Dispozițiile prezentului titlu se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin tratatele internaționale la care se referă alin. (1).

(3) Prezentul titlu nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din normele internaționale privitoare la transferul în străinătate a deținuților, în scopul audierii acestora în calitate de martori sau al confruntării.”

88. Articolul 131 se abrogă.

89. Articolul 138 se modifică și va avea următorul cuprins:

“ART. 138

Procedura prealabilă

(1) Cererea de transferare formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță română se transmite Ministerului Justiției. La primirea cererii, Ministerul Justiției solicită să îi fie transmise, în regim de urgență, de către Administrația Națională a Penitenciarelor, actele și informațiile la care se referă art. 133 alin. (3) și art. 134 alin. (2) lit. a) - d).

(2) După primirea actelor și informațiilor prevăzute la alin. (1), Ministerul Justiției le va traduce și apoi le va transmite, împreună cu cererea de transferare, autorității centrale din statul de executare, de la care va solicita, totodată, transmiterea documentelor prevăzute la art. 134 alin. (1), precum și hotărârea privind acceptarea cererii de transferare.

(3) Prevederile alin. (2) nu sunt aplicabile dacă autoritățile române dețin informații sau documente care atrag în mod necesar refuzul transferării. O asemenea soluție poate fi dată de către curtea de apel competentă, sesizată de procurorul general al curții, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. Sentința curții de apel se motivează și este supusă recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare.

(4) Dacă soluția de refuz al transferării, prevăzută la alin. (3), rămâne definitivă, Ministerul Justiției va informa despre aceasta, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală a statului de executare. Informarea condamnatului se va face în timp util, conform art. 133, alin. (5), prin intermediul Administrației Naționale a Penitenciarelor.”

90. Alineatele (1), (3), (4) și (8) ale articolului 139 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„ (1) În cazul în care procedura de soluționare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi examenului de regularitate internațională la Ministerul Justiției. Dispozițiile art. 40 se aplică în mod corespunzător. După observarea îndeplinirii condițiilor, ministerul transmite cererea și actele ajutătoare, însoțite de traduceri, procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor atașa și înscrisurile depuse în legătură cu cererea de transferare de către oficiul consular străin competent, potrivit art. 135 alin. (2).

(3) Procurorul general sesizează, în vederea soluționării cererii de transferare, curtea de apel în a cărei circumscripție se află locul de detenție ori, în cazul în care condamnatul nu a început executarea pedepsei, domiciliul acestuia. Totodată, înainte de sesizarea curții de apel, procurorul general va verifica dacă persoana condamnată face obiectul unui dosar penal aflat pe rolul autorităților judiciare române, informând în mod corespunzător instanța. În cazul în care obținerea informațiilor ar conduce la întârzierea procedurii de transfer, procurorul general va dispune sesizarea curții de apel, urmând ca acestea să fie obținute cel mai târziu până la primul termen de judecată.

(4) Cererea se judecă în camera de consiliu, cu participarea procurorului, cu citarea persoanei condamnate, precum și, dacă este cazul, cu participarea unui interpret. Condamnatul poate fi asistat, la cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. Judecarea cererii se face de urgență și cu precădere, iar hotărârea se motivează în cel mult 5 zile de la pronunțare și se comunică Ministerului Justiției.

(8) În cazul unei persoane, care după de a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează, în cazul începerii executării pedepsei ori, în cazul în care nu a început executarea pedepsei, se sustrage de la executarea pedepsei, refugiindu-se pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul roman va putea adresa acestui stat o cerere de preluare a executării pedepsei aplicate. Cererea se formulează de către instanța de executare, în cazul în care persoana condamnată se sustrage de la executarea pedepsei, sau de către instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în cazul în care persoana condamnată a început executarea pedepsei. Cererea poate include și solicitarea ca statul pe teritoriul căruia s-a refugiat persoana condamnată să ia măsura arestării sau orice altă măsură pentru a garanta că persoana condamnată va rămâne pe teritoriul său până la comunicarea hotărârii asupra cererii de preluare a executării. La cerere se vor anexa documentele prevăzute la 133 alin. (3) și art. 134 alin. (2) lit. a), b) și d). După traducerea cererii și a actelor anexe acestea se transmit la Ministerul Justiției spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat.”

91. La alin. (1) al articolului 144, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare cu o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeași infracțiune, în condițiile prevăzute la art. 146.”

92. La articolul 148, după aliniatul (1) se introduce un alineat nou, aliniatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) În acest sens, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) Administrația Națională a Penitenciarelor va transmite periodic Ministerului Justiției informațiile privind executarea pedepsei. În situația prevăzută la alin. (1) lit. c) informațiile vor fi comunicate, la cererea Ministerului Justiției.”

93. Alineatul (4) al articolului 149 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, transmite documentele procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 145 sau art. 146, după caz. Dispozițiile art. 116 se aplică în mod corespunzător.”

94. Alineatul (3) al articolului 154 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Cererile de tranzit și răspunsurile se comunică pe calea prevăzută la art. 130 alin. (2). Asupra acordării tranzitului decide Ministerul Justiției.”

95. La articolul 154, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul cuprins:

„ (3¹) Ministerul Justiției comunică de îndată hotărârea luată autorității competente a statului solicitant și Ministerului Administrației și Internelor.”

96. Alineatul (5) al articolului 154 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) La cererea statului solicitant, statul român, solicitat să acorde tranzitul, poate să dea asigurarea că persoana condamnată nu va fi nici urmărită, nici deținută, sub rezerva aplicării alin. (4), nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a libertății pe teritoriul statului român, pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului de condamnare. Asigurarea se dă de către Ministerul Justiției.”

97. Denumirea Titlului VII se modifică și va avea următorul cuprins:

„TITLUL VII
Asistența judiciară în materie penală”

98. La Titlul VII se introduce Capitolul I, cu următorul cuprins:

„Capitolul I
Asistența judiciară internațională”

99. Articolul 158 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 158
Obiectul asistenței judiciare

În sensul prezentului capitol, asistența judiciară internațională cuprinde îndeosebi următoarele activități:

- a) comisiile rogatorii internaționale;
- b) audierile prin videoconferință;
- c) înfățișarea în statul solicitant a martorilor, experților și a persoanelor urmărite;
- d) notificarea actelor de procedură care se întocmesc ori se depun într-un proces penal;
- e) cazierul judiciar;
- f) alte forme de asistență judiciară.”

100. Articolul 159 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 159
Conținutul general al cererii de asistență judiciară și actele anexate acesteia

(1) Cererea de asistență judiciară trebuie să indice:

- a) denumirea autorității judiciare solicitantă și denumirea autorității judiciare solicitate;
- b) obiectul și motivele cererii;
- c) calificarea juridică a faptelor;

d) datele de identificare ale învinuitului, inculpatului sau condamnatului, ori ale martorului sau expertului, după caz;

e) încadrarea juridică și prezentarea sumară a faptelor.

(2) La cerere se anexează acte în sprijinul acesteia, după caz, în funcție de natura și obiectul cererii.

(3) Actele anexate cererii de asistență judiciară trebuie certificate de autoritatea judiciară solicitantă, fiind scutite de orice alte formalități de supralegalizare.”

101. Articolul 160 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 160

Comisia rogatorie internațională

Comisia rogatorie internațională în materie penală este acea formă de asistență judiciară care constă în împuternicirea pe care o autoritate judiciară dintr-un stat o acordă unei autorități din alt stat, mandată să îndeplinească, în locul și în numele său, unele activități judiciare privitoare la un anumit proces penal.”

102. Articolul 161 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 161

Obiectul comisiei rogatorii

(1) Obiectul cererii de comisie rogatorie îl constituie cu precădere:

a) localizarea și identificarea persoanelor și obiectelor; audierea inculpatului, audierea părții vătămate, a celorlalte părți, a martorilor și experților, precum și confruntarea; percheziția, ridicarea de obiecte și înscrisuri, sechestrul și confiscarea specială; cercetarea la fața locului și reconstituirea; expertizele, constatarea tehnico-științifică și constatarea medico-legală; transmiterea de informații necesare într-un anumit proces, interceptările și înregistrările audio și video, examinarea documentelor de arhivă și a fișierelor specializate și alte asemenea acte de procedură;

b) transmiterea mijloacelor materiale de probă;

c) comunicarea de documente sau dosare.

(2) Dacă statul solicitant dorește ca martorii sau experții să depună jurământ, va cere aceasta în mod expres, iar statul român va da curs acestei cereri în situațiile în care legea internă română nu se opune.

(3) Statul român va transmite numai copii sau fotocopii certificate de pe documentele sau dosarele cerute. Dacă statul solicitant cere în mod expres transmiterea documentelor originale, se va da curs, în măsura posibilului, acestei cereri.”

103. Articolul 162 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 162

Data și locul comisiei rogatorii

(1) Dacă statul solicitant solicită în mod expres, statul român îl va informa despre data și locul îndeplinirii comisiei rogatorii. Autoritățile și persoanele în cauză, menționate de statul solicitant, vor putea să asiste și să colaboreze la efectuarea comisiei rogatorii, în limitele permise de legea română.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.”

104. Articolul 163 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 163

Perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul

(1) Comisiile rogatorii având ca obiect perchezițiile, ridicarea de obiecte și înscrisuri și sechestrul sunt supuse următoarelor condiții:

a) infracțiunea care motivează comisia rogatorie trebuie să fie susceptibilă de a da loc la extrădare în România, ca stat solicitat;

b) îndeplinirea comisiei rogatorii trebuie să fie compatibilă cu legea statului român.

(2) Condițiile prevăzute la alin. (1) pot să atragă aplicarea regulii reciprocității.”

105. Articolul 164 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 164

Remiterea obiectelor și dosarelor

(1) Statul român va putea să amâne remiterea obiectelor, a dosarelor sau a documentelor a căror comunicare este cerută, dacă acestea îi sunt necesare pentru o procedură penală în curs.

(2) Obiectele și originalele dosarelor și ale documentelor, comunicate în îndeplinirea unei comisii rogatorii, vor fi restituite cât mai curând posibil statului român de către statul solicitant, în afară de cazul în care statul român renunță la ele.”

106. Articolul 165 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 165

Audierile prin videoconferință

(1) În cazul în care o persoană care se află pe teritoriul României trebuie să fie audiată ca martor sau expert de către autoritățile judiciare ale unui stat străin și este inoportun sau imposibil pentru acea persoană să se înfățișeze personal pe teritoriul aceluia stat, statul străin poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, potrivit alineatelor următoare.

(2) O asemenea cerere poate fi acceptată de statul român dacă nu contravine principiilor sale fundamentale de drept și cu condiția să dispună de mijloacele tehnice care să permită efectuarea audierii prin videoconferință.

(3) În cererea de audiere prin videoconferință trebuie să se precizeze, în afară de informațiile prevăzute la art. 159, motivul pentru care nu este oportun sau este imposibil

ca martorul sau expertul să fie prezent personal la audiere, precum și denumirea autorității judiciare și numele persoanelor care vor proceda la audiere.

(4) Martorul sau expertul vor fi citați potrivit legii române.

(5) Autoritățile judiciare competente pentru aplicarea prezentului articol sunt curțile de apel, în cursul judecării, respectiv Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cursul urmăririi penale.

(6) Audierea prin videoconferință se desfășoară potrivit următoarelor reguli:

a) audierea are loc în prezența judecătorului sau procurorului român competent, după caz, asistat, după caz, de un interpret; acesta verifică identitatea persoanei audiate și este obligat să asigure respectarea principiilor fundamentale ale legii române. În cazul în care constată că sunt încălcate principiile fundamentale ale dreptului român, judecătorul sau procurorul ia de îndată măsurile necesare pentru a asigura desfășurarea audierii în conformitate cu legea română;

b) autoritățile judiciare române competente și cele ale statului solicitant convin, după caz, asupra măsurilor de protecție a martorului sau expertului;

c) audierea se efectuează direct de către autoritatea judiciară competentă a statului solicitant sau sub coordonarea acesteia, potrivit legii sale interne;

d) martorul sau expertul va fi asistat, după caz, de un interpret, potrivit legii române;

e) persoana chemată ca martor sau expert poate invoca dreptul de a nu depune mărturie, care îi este conferit fie de legea română, fie de legea statului solicitat.

(7) Fără a aduce atingere măsurilor convenite pentru protecția martorilor, autoritatea judiciară română întocmește un proces-verbal în care se consemnează data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, informații privind depunerea jurământului și condițiile tehnice în care audierea s-a desfășurat. Procesul-verbal se transmite autorității judiciare competente a statului solicitant.

(8) Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(9) Dispozițiile prezentului articol se pot aplica și în cazul audierii învinuiților sau inculpaților, dacă persoana în cauză consimte și dacă există un acord în acest sens între autoritățile judiciare române și cele ale statului solicitant.

(10) Cheltuielile legate de stabilirea legăturii video, cele legate de punerea la dispoziție a acestei legături în statul solicitant, remunerarea interpreților și indemnizațiile plătite martorilor și experților, precum și cheltuielile de deplasare în statul solicitat, vor fi rambursate de statul străin solicitant statului român, dacă acesta din urmă nu a renunțat expres la rambursarea acestor cheltuieli în totalitate sau parțial.

(11) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.”

107. Articolul 166 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 166

Transmiterea spontană de informații

(1) Autoritățile judiciare române pot, fără cerere prealabilă, să transmită autorităților competente ale unui stat străin informațiile obținute în cadrul unei anchete, atunci când consideră că acestea ar putea ajuta statul destinat să inițieze o procedură penală sau când informațiile ar putea conduce la formularea unei cereri de asistență judiciară.

(2) Statul român poate impune anumite condiții privitoare la modul de utilizare a informațiilor transmise, potrivit prevederilor alin. (1). Statul destinat este obligat să respecte condițiile impuse.”

108. Articolul 167 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 167

Livrări supravegheate

(1) Autoritățile judiciare române competente autorizează, la cerere, în condițiile prevăzute de legea română, livrări supravegheate, în cadrul unor proceduri penale privind infracțiuni care pot da loc la extrădare.

(2) Livrările supravegheate se derulează potrivit legii române.

(3) Dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și în cazul în care asistența este solicitată de autoritățile judiciare române.”

109. Articolul 168 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 168

Anchete sub acoperire

(1) Statul român poate conveni cu un stat străin să își acorde asistență reciprocă pentru desfășurarea unor anchete de către agenți sub acoperire.

(2) Autoritățile române competente vor decide, de la caz la caz, potrivit legii române.

(3) În condițiile prevăzute de legea română, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de desfășurare a anchetei și statutul juridic al agenților.”

110. Articolul 169 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART.169

Echipele comune de anchetă

(1) În vederea facilitării soluționării unei cereri de comisie rogatorie, se pot constitui echipe comune de anchetă, cu un obiectiv precis și cu o durată limitată care poate fi prelungită prin acordul statelor implicate. Componenta echipei este decisă de comun acord.

(2) O echipă comună de anchetă poate fi creată în special când:

a) în cadrul unei proceduri în curs în statul solicitant se impune efectuarea unor anchete dificile și care implică importante mijloace umane și de altă natură, care privesc ambele state;

b) mai multe state efectuează anchete care necesită o acțiune coordonată și concertată în statele în cauză.

(3) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de orice stat implicat. Echipa este formată în unul dintre statele în care ancheta trebuie efectuată.

(4) Cererea de formare a unei echipe comune de anchetă cuprinde propuneri referitoare la componența echipei.

(5) Componentii echipei comune desemnați de autoritățile române au calitatea de "membri", în timp ce cei desemnați de un stat străin au calitatea de "membri detașați".

(6) Activitatea echipei comune de anchetă pe teritoriul statului român se desfășoară potrivit următoarelor reguli generale:

a) conducătorul echipei este un reprezentant al autorității judiciare române competente;

b) acțiunile echipei se desfășoară conform legii române. Membrii echipei și membrii detașați ai echipei își execută sarcinile sub responsabilitatea persoanei prevăzute la lit. a).

(7) Membrii detașați pe lângă echipa comună de anchetă sunt abilitați să fie prezenți la efectuarea oricăror acte procedurale, cu excepția cazului când conducătorul echipei decide contrariul.

(8) Atunci când echipa comună de anchetă urmează să efectueze acte de procedură pe teritoriul statului solicitant, membrii detașați pot cere autorităților lor competente să efectueze actele respective.

(9) Un membru detașat pe lângă echipa comună de anchetă poate, conform dreptului său național și în limitele competențelor sale, să furnizeze echipei informațiile care sunt la dispoziția statului care l-a detașat în scopul derulării anchetelor penale efectuate de echipă.

(10) Informațiile obținute în mod obișnuit de un membru sau un membru detașat în cadrul participării la o echipă comună de anchetă și care nu pot fi obținute în alt mod de către autoritățile competente ale statelor implicate pot fi utilizate în scopurile următoare:

a) în scopul pentru care a fost creată echipa;

b) pentru a descoperi, a cerceta sau a urmări alte infracțiuni, cu consimțământul statului pe teritoriul căruia au fost obținute informațiile;

c) pentru a preveni un pericol iminent și serios pentru securitatea publică și cu respectarea dispozițiilor prevăzute la lit. b);

d) în alte scopuri, cu condiția ca acest lucru să fie convenit de către statele care au format echipa.”

111. Articolul 170 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART.170

Supravegherea transfrontalieră

(1) Sub rezerva existenței unor dispoziții contrare în convenția aplicabilă în relația cu acel stat, agenții unui stat străin, care, în cadrul unei anchete judiciare, supraveghează pe teritoriul aceluia stat o persoană ce se presupune că a participat la săvârșirea unei infracțiuni care dă loc la extrădare sau o persoană față de care sunt motive serioase să se creadă că poate duce la identificarea sau localizarea persoanei menționate mai sus, sunt autorizați să continue această supraveghere pe teritoriul statului român, în baza unei cereri de asistență judiciară prezentată în prealabil. La cerere, supravegherea poate fi exercitată de autoritățile române competente.

(2) Cererea de asistență judiciară prevăzută la alin. (1) va fi adresată Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și va cuprinde toate informațiile pertinente în cauza, în conformitate cu prevederile convenției aplicabile. Prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va putea stabili anumite condiții.

(3) Atunci când, din considerente de urgență, autorizarea prealabilă a statului român nu poate fi solicitată, agenții străini ce acționează în cadrul anchetei judiciare aflate în faza de urmărire penală sunt autorizați să continue pe teritoriul României supravegherea unei persoane bănuite că a comis una din faptele enumerate la alin. (5), în condițiile următoare:

a) trecerea frontierei va fi comunicată imediat, în timpul supravegherii, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și structurii Poliției de Frontieră constituită în cadrul punctului de trecere a frontierei;

b) o cerere de asistență judiciară conform alin. (1) și care expune motivele ce justifică trecerea frontierei, fără autorizație prealabilă, va fi transmisă fără întârziere.

(4) Supravegherea prevăzută la alin. (1) și (2) nu se poate desfășura decât în condițiile următoare:

a) agenții de supraveghere trebuie să respecte dispozițiile prezentului articol și ale legii române;

b) sub rezerva situațiilor prevăzute la alin. (3), pe timpul supravegherii, agenții au asupra lor un document care să ateste că le-a fost acordată permisiunea;

c) agenții de supraveghere trebuie să fie permanent în măsură să justifice calitatea lor oficială;

d) agenții de supraveghere pot purta armamentul din dotare în timpul supravegherii, cu excepția cazului când prin autorizație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a prevăzut altfel; utilizarea ei este interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;

e) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;

f) agenții de supraveghere nu pot nici reține, nici aresta persoana supravegheată;

g) despre orice operațiune de supraveghere se va întocmi un raport către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care va cere inclusiv prezentarea în persoană a agenților care au efectuat supravegherea;

h) autoritatea statului căruia îi aparțin agenții care au efectuat supravegherea, la cererea autorității competente române, poate asista la ancheta subsecventă operațiunii, inclusiv la procedurile judiciare;

i) autoritățile statului căruia îi aparțin agenții de supraveghere la cererea autorităților române, contribuie la desfășurarea în bune condiții a anchetei ce urmează operațiunii la care au participat, inclusiv la procedurile judiciare.

(5) Supravegherea prevăzută la alin. (3) nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte:

a) omor, omor calificat și omor deosebit de grav;

b) infracțiuni grave de natură sexuală, inclusiv violul și abuzul sexual asupra minorilor;

c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;

d) contrafacerea și falsificarea mijloacelor de plată;

e) furt și tâlhărie în formă calificată, precum și primirea de bunuri furate;

f) delapidare;

g) lipsire de libertate în mod ilegal;

h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;

i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;

- j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;
- k) transport ilegal de deșuri toxice și dăunătoare;
- l) trafic de migranți;
- m) șantaj.

(6) Supravegherea prevăzută la alin. (3) va înceta dacă autorizația nu a fost obținută în termen de 5 ore de la trecerea frontierei de stat, precum și la cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

112. Articolul 171 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 171

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor și comunicărilor

- (1) În vederea soluționării unei cauze penale, autoritățile judiciare ale statului solicitant sau autoritățile competente astfel desemnate de către statul solicitant, pot adresa autorităților române o cerere de asistență judiciară având ca obiect interceptarea telecomunicațiilor și transmiterea lor imediată către statul solicitat sau interceptarea înregistrării și a transmiterii ulterioare a înregistrării telecomunicațiilor către statul solicitant, în cazul în care persoana urmărită:
 - a) se află pe teritoriul statului solicitant și acesta are nevoie de asistență tehnică pentru a putea intercepta comunicațiile de la țintă;
 - b) se află pe teritoriul statului român, în cazul în care comunicațiile dinspre țintă pot fi interceptate în statul român.
 - c) se află pe teritoriul unui stat terț, care a fost informat și dacă statul solicitant are nevoie de asistență tehnică pentru interceptarea comunicărilor de la țintă.
- (2) Cererile prezentate în aplicarea prezentului articol trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
 - a) să indice și să confirme emiterea unui ordin sau a unui mandat de interceptare și înregistrare, în cadrul unui proces penal;
 - b) să conțină informații care să permită identificarea țintei interceptării;
 - c) să indice faptele penale care fac obiectul anchetei penale;
 - d) să menționeze durata interceptării;
 - e) dacă este posibil, să conțină suficiente date tehnice, în special numărul de conectare la rețea, pentru a permite prelucrarea cererii.
- (3) Dacă cererea se formulează în conformitate cu dispozițiile alin. (1) litera b), ea va trebui să conțină și o descriere a faptelor. Autoritățile judiciare române pot solicita orice alte informații suplimentare care sunt necesare pentru a le permite să aprecieze dacă măsura solicitată ar fi luată și într-o cauză națională similară.”

113. Articolul 172 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 172

Confiscarea

Bunurile provenite din săvârșirea infracțiunii care face obiectul cererii de comisie rogatorie vor fi confiscate potrivit prevederilor legislației în vigoare.”

114. Articolul 173 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 173

Principiul specialității comisiei rogatorii

Statul român solicitant nu va folosi documentele și informațiile primite de la statul solicitat decât în scopul îndeplinirii obiectului comisiei rogatorii.”

115. Articolul 174 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 174

Măsuri provizorii

La cererea statului solicitant, se pot lua măsurile provizorii prevăzute de legea română în vederea protejării mijloacelor de probă, menținerii unei situații existente sau protejării intereselor amenințate.”

116. Articolul 175 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 175

Înfățișarea martorilor sau experților

(1) În cazul în care înfățișarea în persoană a unui martor sau expert în fața autorităților judiciare române este necesară, autoritatea judiciară solicitantă va face mențiune în acest sens, prin cererea de înmânare a citației.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), în cerere sau în citație se menționează cuantumul aproximativ al indemnizațiilor, precum și al cheltuielilor de călătorie și de ședere rambursabile. Autoritatea judiciară română care a dispus chemarea va putea solicita statului solicitat, prin cerere, acordarea unui avans martorului sau expertului, rambursarea urmând să fie efectuată din fondul cheltuielilor judiciare special alocat.

(3) Dacă înfățișarea în persoană a unui martor sau expert este solicitată autorităților române de un stat străin, în cazul în care martorul sau expertul declară că se va înfățișa personal, acesta poate solicita acordarea unui avans din cuantumul cheltuielilor de călătorie și ședere. Instanța va indica prin încheiere suma de bani solicitată de martor sau expert, unitatea bancară unde urmează să se consemneze suma de bani, consemnarea fiind făcută pe numele martorului sau expertului, la dispoziția autorității judiciare române competente. Încheierea instanței precum și declarația scrisă a martorului sau expertului se va comunica statului solicitant, pe una din căile prevăzute la art. 14 sau art. 15.”

117. Articolul 176 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 176

Nivelul cheltuielilor

Indemnizațiile cuvenite și cheltuielile de transport și de ședere, rambursabile martorului sau expertului de către statul român solicitant, vor fi calculate de la locul de reședință al acestuia și vor fi acordate la niveluri cel puțin egale cu cele prevăzute de tarifele și reglementările în vigoare în statul în care audierea trebuie să aibă loc.”

118. Articolul 177 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 177

Neprezentarea martorului sau expertului

Martorul sau expertul care nu s-a prezentat în urma primirii citației de înfățișare a cărei comunicare a fost cerută nu va putea fi supus, chiar dacă citația va cuprinde un ordin categoric, nici unei sancțiuni sau măsuri de constrângere, în afară de cazul în care el va reveni din proprie inițiativă pe teritoriul statului român solicitant și dacă va fi din nou citat aici, în mod legal.”

119. Articolul 178 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 178

Refuzul de a depune mărturie

Dacă un martor care dă curs citației și se prezintă în fața unei autorității judiciare române, refuză să depună mărturie în totalitate sau în parte, nu poate fi supus vreunei măsuri de restrângere a libertății sau împiedicat în alt mod să părăsească România, chiar dacă, potrivit legii române, un asemenea refuz ar constitui o infracțiune sau ar putea atrage măsuri coercitive.”

120. Articolul 179 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 179

Imunități

(1) Nici un martor sau expert, oricare ar fi cetățenia sa, care, în urma primirii unei citații, va consimți să se înfățișeze în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, nu va putea fi nici urmărit, nici deținut, nici supus vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul României pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat.

(2) Dacă în timpul procesului ar putea fi dispusă arestarea unui martor care este bănuțit că a săvârșit o infracțiune în legătură cu mărturia sa în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, alta decât refuzul de a depune mărturie, se va lua în considerare faptul dacă interesele justiției nu ar fi mai bine protejate prin încredințarea urmăririi, dacă este posibil, către statul străin solicitat.

(3) Nici o persoană, oricare ar fi cetățenia ei, citată în fața autorităților judiciare ale statului român solicitant, în vederea efectuării urmăririi penale pentru anumite infracțiuni, nu va putea fi nici urmărită, nici deținută, nici supusă vreunei alte măsuri de restrângere a

libertății în România pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului străin solicitat și care nu sunt menționate în citație.

(4) Imunitatea prevăzută de prezentul articol încetează dacă martorul, expertul sau persoana urmărită, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului român solicitant în termen de 15 zile consecutive după ce prezența sa nu mai este cerută de autoritățile judiciare române, va rămâne totuși pe teritoriul României sau se va reîntoarce aici după ce îl va fi părăsit.”

121. Articolul 180 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 180

Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul statului solicitant

(1) Persoana deținută, a cărei prezență în vederea audierii ca martor sau a confruntării este cerută de către autoritățile judiciare solicitante, va fi transferată temporar pe teritoriul aceluia stat, cu condiția reîntoarcerii sale în termenul indicat de către autoritatea judiciară solicitată și sub rezerva dispozițiilor art. 179, în măsura în care acestea pot fi aplicate în mod corespunzător.

(2) În cazul cererilor adresate autorităților judiciare române, competența de soluționare a cererii aparține instanței în a cărei rază teritorială se află locul de deținere. În acest sens, instanța va dispune ascultarea persoanei deținute, în prezența unui avocat ales sau numit din oficiu, precum și a unui interpret, dacă este cazul, în camera de consiliu, cu participarea procurorului. Persoanei deținute i se face cunoscut obiectul cererii, cerându-i-se să declare dacă este de acord să fie transferată temporar pe teritoriul statului solicitant în vederea audierii ca martor. Declarația sa este consemnată într-un proces verbal semnat de președintele completului de judecată, grefier, interpret și inculpat.

(3) În cazul în care persoana deținută nu consimte, instanța va dispune prin încheiere respingerea cererii. Încheierea este definitivă și se comunică în termen de 48 de ore de la pronunțare Ministerului Justiției.

(4) În cazul în care persoana deținută consimte la transferarea sa temporară, instanța va verifica dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (6), urmând a dispune prin încheiere admiterea sau respingerea cererii, după caz. Încheierea poate fi atacată cu recurs, în termen de 24 de ore de la pronunțare, de către procurorul competent. Recursul se soluționează în termen de 3 zile.

(5) Încheierea prevăzută la alin. (4), se comunică Ministerului Justiției, în termen de 24 de ore de la data rămânerii definitive, care va informa autoritatea centrală a statului solicitant cu privire la decizia autorității judiciare române. Încheierea prin care instanța a dispus transferarea temporară a persoanei deținute se comunică și Ministerului Administrației și Internelor, care asigură predarea sub escortă a persoanei deținute potrivit alin. (8).

(6) Transferarea poate fi refuzată:

a) dacă prezența persoanei deținute este necesară într-un proces penal în curs pe teritoriul României;

b) dacă transferarea persoanei deținute este susceptibilă să îi prelungească detenția;

c) dacă există alte motive care se opun transferării sale pe teritoriul statului solicitant.

(7) Persoana transferată rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitant și, dacă este cazul, pe teritoriul statului solicitat pentru tranzit, în afară de cazul în care autoritatea

judiciară română competentă nu cere punerea acesteia în libertate, în condițiile Codului de procedură penală.

(8) Locul predării deținutului către statul solicitant, precum și locul preluării sale de la acest stat vor fi un punct de frontieră al statului român. Deținutul este predat și preluat sub escortă. Ministerul Administrației și Internelor va asigura predarea și preluarea, informând Ministerul Justiției.

(9) Dispozițiile alin. (7) se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român este stat solicitant.

(10) În cazul cererilor formulate de autoritățile judiciare române, sub rezerva dispozițiilor art. 154 alin. (2) lit. a) și b), tranzitul pe teritoriul unui stat terț, al persoanei deținute va fi acordat la cererea adresată de către Ministerul Justiției, autorității centrale a statului solicitat pentru tranzit, însoțită de toate documentele necesare.”

122. Articolul 181 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 181

Transferul temporar al persoanelor deținute, pe teritoriul statului solicitat

(1) În cazul în care obiectul cererii de asistență judiciară adresate statului solicitat presupune efectuarea unor acte de procedură pentru îndeplinirea cărora este necesară prezența unei persoane deținute în România, autoritatea judiciară română solicitantă poate transfera temporar această persoană pe teritoriul statului unde ancheta trebuie să aibă loc, dacă între autoritățile române și autoritățile statului solicitat există un acord în acest sens. Modalitățile de transfer temporar al persoanei și termenul până la care trebuie să fie trimisă pe teritoriul României vor fi stabilite prin acordul respectiv.

(2) Persoana transferată va rămâne în detenție pe teritoriul statului solicitat și, eventual, pe teritoriul statului de tranzit, cu excepția cazului în care autoritățile judiciare române au cerut punerea sa în libertate.

(3) Perioada de detenție pe teritoriul statului solicitat se deduce din durata detenției pe care trebuie sau va trebui să o efectueze persoana respectivă pe teritoriul României.”

123. Articolul 182 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 182

Înfățișarea personală a persoanelor condamnate și transferate

Dispozițiile art. 180 și art. 181 se aplică în mod corespunzător și persoanelor deținute pe teritoriul României, în urma transferării lor în vederea executării unei pedepse pronunțate pe teritoriul statului de condamnare, atunci când înfățișarea personală în scopul revizuirii judecătii este cerută de către statul de condamnare.”

124. Articolul 183 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 183

Protecția martorilor

Martorii audiați conform dispozițiilor prezentului titlu beneficiază, după caz, de protecție, potrivit legislației în vigoare.”

125. Articolul 184 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 184

Comunicarea actelor de procedură

(1) Comunicarea actelor de procedură se efectuează în condițiile prezentului titlu și în conformitate cu dispozițiile tratatelor internaționale pertinente.

(2) Prin acte de procedură se înțelege, în principal, citațiile pentru părți sau martori, actul de inculpare, alte acte de urmărire penală, hotărârile judecătorești, cererile pentru exercitarea căilor de control judiciar sau actele privind executarea unei pedepse, plata unei amenzi ori plata cheltuielilor de procedură.”

126. Articolul 185 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 185

Comunicarea și dovada comunicării

(1) Comunicarea actelor de procedură poate fi efectuată prin simpla lor transmitere către destinatar. Dacă statul solicitant o cere în mod expres, statul român va efectua comunicarea în una dintre formele prevăzute de legislația română pentru înmânări analoge sau într-o formă specială compatibilă cu această legislație.

(2) Dovada comunicării se face printr-un document datat și semnat de destinatar sau printr-o declarație a autorității judiciare române solicitate, constatând faptul comunicării, forma și data efectuării comunicării. Actul sau declarația se transmite de îndată statului solicitant. La cererea acestuia din urmă, statul român va preciza dacă notificarea a fost făcută în conformitate cu legea română. În cazul în care comunicarea nu s-a putut face, statul român înștiințează de îndată statul solicitant despre motivul necomunicării.”

127. Articolul 186 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 186

Termenul necesar comunicării

Citația pentru înfățișare, destinată unei persoane urmărite care se află pe teritoriul României, se transmite autorităților române competente cel mai târziu cu 40 de zile înainte de data fixată pentru înfățișare. De acest termen se ține seama la fixarea datei înfățișării și la transmiterea citației.”

128. Articolul 187 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 187

Comunicarea prin poștă a actelor de procedură

(1) Autoritățile judiciare române pot transmite direct, prin poștă, actele de procedură și hotărârile judecătorești persoanelor care se află pe teritoriul unui stat străin, dacă prin instrumentul juridic internațional aplicabil în relația cu acel stat se prevede astfel.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), actele de procedură și hotărârile judecătorești sunt însoțite de o notă care indică faptul că destinatarul poate obține de la autoritatea judiciară emitentă informații asupra drepturilor și obligațiilor sale.”

129. După articolul 187 se introduc 18 noi articole, articolele 187¹ – 187¹⁸, cu următorul cuprins:

ART. 187¹

Comunicarea de înscrisuri și date

(1) Statutul român comunică, în măsura în care autoritățile judiciare române pot ele însele să le obțină într-un asemenea caz, extrasele de pe cazierul judiciar și orice date referitoare la acesta, care îi vor fi cerute, pentru o cauză penală, de autoritățile judiciare ale statului străin solicitant.

(2) În alte cazuri, altele decât cele prevăzute la alin. (1), se va da curs unei asemenea cereri, în condițiile prevăzute de legea română.

ART. 187²

Transmiterea informațiilor

(1) Statul român va transmite statului străin interesat informații despre hotărârile penale și despre măsurile ulterioare, care se referă la cetățenii statului străin și care au făcut obiectul unei mențiuni în cazierul judiciar. Aceste informații se comunică cel puțin o dată pe an.

(2) Dacă persoana în cauză este cetățean al mai multor state, informațiile se comunică fiecărui stat interesat, în afara cazului în care această persoană are cetățenia statului român.

(3) Statul român transmite statului străin interesat, la cererea acestuia, în cazuri speciale, câte o copie de pe hotărârile și măsurile prevăzute la alin. (1), precum și orice altă informație referitoare la acestea, pentru a-i permite să examineze dacă ele necesită măsuri pe plan intern.

ART. 187³

Autoritatea română competentă

(1) Informațiile la care se referă art. 187 se transmit prin intermediul Ministerului Justiției.

(2) Informațiile de același fel, primite de la autoritățile competente ale statelor străine în cadrul schimbului de informații, se primesc de către Ministerul Justiției, care le transmite autorităților competente, spre a se proceda în raport cu atribuțiile privitoare la recunoașterea și, respectiv, înregistrarea hotărârilor penale străine.

130. La Titlul VII, după articolul 187³ se introduce Capitolul II, Secțiunea I, cuprinzând articolele 187⁴ – 187¹⁰, cu următorul cuprins:

„Capitolul II

Dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene

Secțiunea 1

Dispoziții pentru punerea în aplicare a Convenției din 19 iunie 1990 de aplicare a acordului de la Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune, Schengen, 19 iunie 1990”

ART. 187⁴

Acordarea asistenței

Potrivit prezentei secțiuni, asistența judiciară se acordă și:

a) în proceduri privind fapte pedepsibile conform legii române sau legii statului membru solicitant ca fiind încălcări ale normelor juridice, constatate de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală;

b) în proceduri privind acordarea de despăgubiri pentru cercetare abuzivă sau condamnare nelegală;

c) în procedurile necontencioase;

d) în acțiunile civile alăturate acțiunilor penale, atât timp cât instanța nu a hotărât definitiv în ce privește latura penală;

e) pentru a notifica comunicări judiciare care privesc executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, achitarea unei amenzi sau plata cheltuielilor de judecată;

f) pentru măsuri privind suspendarea pronunțării sau amânarea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, liberarea condiționată sau suspendarea ori întreruperea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță.

ART. 187⁵

Asistența în materie de taxe și accize

(1) Statul român acordă, în conformitate cu dispozițiile Convenției europene de asistență judiciară în materie penală din 20 aprilie 1959, asistența judiciară cu privire la încălcările dispozițiilor legale în materia accizelor, a taxei pe valoarea adăugată și în materie vamală.

(2) În cazul în care România este stat solicitant, informațiile și probele obținute de la statul solicitat nu vor fi transmise sau utilizate pentru alte anchete, urmăriri sau proceduri decât cele menționate în cerere, cu excepția cazului în care are consimțământul prealabil al statului solicitat.

(3) Asistența judiciară prevăzută în prezentul articol poate fi refuzată atunci când valoarea totală prezumată a taxelor vamale neachitate în întregime sau eludate nu depășește 25.000 euro sau echivalentul în lei, sau atunci când valoarea prezumată a mărfurilor exportate sau importate fără autorizație nu depășește 100.000 euro sau echivalentul în lei, cu excepția

situației în care, date fiind circumstanțele sau identitatea celui acuzat, statul solicitant consideră cazul ca fiind foarte grav.

(4) Dispozițiile prezentului articol se aplică, de asemenea, atunci când asistența judiciară solicitată se referă la fapte care sunt pasibile doar de o amendă pentru încălcări ale normelor juridice sancționate de autorități administrative și atunci când emană de la o autoritate judiciară.

ART. 187⁶

Percheziții și sechestre

(1) Dispozițiile art. 163 alin. 1 nu se aplică în relația cu statele parte la Convenției de aplicare a Acordurilor de la Schengen.

(2) În relația cu statele menționate la alin. (1), pentru executarea cererilor de comisii rogatorii având ca obiect percheziții sau sechestre pot fi impuse, totuși, următoarele condiții:

a) legislația română și cea a statului solicitat să prevadă pentru fapta care a determinat cererea de comisie rogatorie o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță cu caracter restrictiv de libertate, al cărei maxim este de cel puțin șase luni, sau legislația uneia dintre părți să prevadă o sancțiune echivalentă, iar în legislația celeilalte părți fapta să fie pedepsită ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată cu recurs în fața unei instanțe competente în materie penală;

b) efectuarea comisiei rogatorii să fie compatibilă cu legea română.

ART. 187⁷

Transmiterea actelor de procedură prin poștă

(1) În cazul transmiterii prin poștă a actelor procedurale, dacă există motive să se creadă că destinatarul nu înțelege limba în care este redactat actul, acest act, sau cel puțin pasajele importante ale acestuia, trebuie tradus în limba sau în una din limbile statului membru pe teritoriul căruia se găsește destinatarul. Dacă autoritatea care expediază actul știe că destinatarul nu cunoaște decât o altă limbă, actul, sau cel puțin pasajele importante ale acestuia, trebuie traduse în această limbă.

(2) Expertul sau martorul care nu se prezintă în instanță, deși a fost citat prin poștă, nu poate fi supus nici unei sancțiuni sau unei măsuri restrictive, chiar dacă în citație se face mențiune cu privire la aplicarea unei pedepse, cu excepția cazului în care ulterior intră de bună voie pe teritoriul României și aici este din nou legal citat. Autoritatea care expediază citații prin poștă se asigură ca acestea să nu implice nici o pedeapsă.

(3) Dacă fapta care constituie temeiul cererii de asistență judiciară este sancționabilă, potrivit dreptului intern al ambelor state, ca fiind o încălcare a normelor juridice, constatată de autoritățile administrative a căror decizie poate fi atacată în fața unei instanțe competente în materie penală, expedierea actelor procedurale se efectuează în principiu conform procedurii prevăzute la alin. (1).

(4) Atunci când adresa destinatarului este necunoscută sau când se cere o notificare formală, trimiterea actelor de procedură se poate face prin intermediul autorităților judiciare ale statului membru solicitat.

ART. 187⁸

Supravegherea transfrontalieră

În aplicarea dispozițiilor prezentei Secțiuni, lista prevăzută la art. 170 alin. (5) se completează cu următoarele fapte :

- a) ucidere din culpă;
- b) fraudă gravă;
- c) spălare de bani;
- d) trafic ilicit de substanțe nucleare și substanțe radioactive;
- e) participarea la organizațiile criminale, menționate în Acțiunea Comună 98/733/JHA din 21 decembrie 1998 privind învinovățirea participării la organizațiile criminale în Statele Membre ale Uniunii Europene;
- f) infrațiunile de terorism prevăzute în Decizia Cadru 2002/475/JHA of 13 June 2002 privind combaterea terorismului.

ART. 187⁹

Urmărirea transfrontalieră

(1) Agenții unui stat străin, care, pe teritoriul statului lor, urmăresc o persoană prinsă în flagrant săvârșind una din infrațiunile prevăzute la alin. (5), sau care a participat la săvârșirea unei astfel de infracțiuni, pot continua urmărirea pe teritoriul statului român, fără autorizație prealabilă dacă, din cauza urgenței deosebite a situației, autoritățile competente ale statului român nu au putut fi informate în prealabil, prin mijloace de comunicații directe, precum telefon, fax, radio, despre pătrunderea pe teritoriul acestora, sau când autoritățile române competente nu au putut ajunge la timp la locul respectiv pentru a prelua acțiunea de urmărire.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în situația în care persoana urmărită, aflându-se în stare de arest preventiv sau în executarea unei pedepse privative de libertate, a evadat.

(3) Agenții statului străin care efectuează urmărirea contactează autoritatea română competentă cel târziu în momentul trecerii frontierei de stat a României. La cererea autorității române competente, urmărirea va înceta imediat. La cererea agenților străini care efectuează urmărirea, agenții români iau măsurile necesare în vederea stabilirii identității persoanei urmărite sau pentru a se dispune reținerea sau arestarea preventivă a acesteia, în condițiile prevăzute de lege.

(4) Urmărirea se poate efectua numai cu respectarea următoarelor condiții generale:

- a) agenții care efectuează urmărirea trebuie să respecte legislația română și să se conformeze instrucțiunilor autorităților române competente;
- b) urmărirea se efectuează numai peste frontierele terestre;
- c) pătrunderea în domiciliul unei persoane și în alte locuri inaccesibile publicului este interzisă;
- d) agenții care efectuează urmărirea trebuie să fie ușor de identificat, fie prin purtarea uniformei, ori a unei inscripții la loc vizibil pe haine, fie prin dispozitive accesorii plasate pe vehicul; folosirea de haine civile combinată cu folosirea de vehicule nemarcate, fără identificările menționate mai sus, este interzisă;

- e) agenții de urmărire pot purta armamentul din dotare, utilizarea acestuia fiind interzisă, cu excepția cazului de legitimă apărare;
- f) după fiecare activitate menționată la alin. (1), (2) și (3) agenții care efectuează urmărirea se prezintă în fața autorității române competente și prezintă o informare cu privire la misiunea lor; la cererea autorității române competente, ei sunt obligați să rămână la dispoziția acesteia până când împrejurările în care s-a desfășurat acțiunea au fost suficient lămurite; această prevedere este aplicabilă chiar dacă urmărirea nu s-a finalizat cu arestarea preventivă a persoanei urmărite;
- g) autoritatea statului căruia îi aparțin agenții care au efectuat urmărirea, la cererea autorității competente române, poate asista la ancheta subsecventă operațiunii, inclusiv la procedurile judiciare;
- h) din momentul în care a fost reținută în condițiile alin. (6) lit. (b), pentru a fi adusă în fața autorităților române competente, persoana urmărită poate fi supusă numai unei percheziții în scopul asigurării securității transferului acesteia; în timpul transferului se pot folosi cătușele; obiectele aflate asupra persoanei urmărite pot fi confiscate.
- (5) Urmărirea prevăzută la alin. (1) nu poate avea loc decât pentru una din următoarele fapte:
- a) ucidere din culpă, omor, omor calificat, omor deosebit de grav;
 - b) viol;
 - c) distrugere și distrugere calificată, săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice asemenea mijloc;
 - d) falsificare de monede și alte valori;
 - e) furt și tâlhărie în formă calificată și primire de bunuri furate;
 - f) șantaj;
 - g) lipsire de libertate în mod ilegal;
 - h) infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;
 - i) infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;
 - j) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare și al altor materii radioactive;
 - k) transport ilegal de deșeuri toxice și dăunătoare;
 - l) părăsirea locului accidentului fără încuviințarea poliției ori a procurorului care efectuează cercetarea locului faptei de către conducătorul oricărui vehicul angajat într-un accident de circulație de pe urma căruia a rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane.
- (6) În cazul în care autoritățile române competente nu solicită încetarea urmăririi și în măsura în care acestea nu pot interveni suficient de rapid, agenții străini care efectuează urmărirea pot să țină în custodia acestora persoana urmărită până când agenții români îi stabilesc identitatea sau până când persoana este reținută sau arestată preventiv, după caz, în condițiile prevăzute de lege, cu informarea imediată a agenților români.
- (7) O persoană care, în urma acțiunii prevăzute la alin. (6), a fost reținută sau arestată preventiv de autoritățile române competente, va fi menținută în detenție pentru interogatoriu, indiferent de cetățenie. Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Dacă persoana nu este cetățean român, aceasta va fi pusă în libertate, după cel mult șase ore de la luarea măsurii reținerii sau arestării preventive, fără a se include orele între miezul nopții și ora 9.00 dimineața, dacă autoritățile române

competente nu au primit în prealabil o cerere pentru arestarea provizorie a persoanei respective în scopul extrădării sale, indiferent de modalitatea acesteia.

ART. 187¹⁰

(1) În timpul operațiunilor și activităților menționate la art. 187⁸ și art. 187⁹, agenții străini care desfășoară urmărirea pe teritoriul României sunt asimilați persoanelor care au aceeași calitate în statul român în privința infracțiunilor comise împotriva lor sau de către ei.

(2) În cazul în care pe timpul desfășurării operațiunilor prevăzute la art. 187⁸, agenții străini produc un prejudiciu, statul ai cărui agenți sunt răspunde pentru acest prejudiciu, în conformitate cu legea română.

(3) Statul ai cărui agenți au cauzat prejudicii unei persoane pe teritoriul României restituie statului român totalitatea sumelor pe care le-a plătit victimelor sau altor persoane îndreptățite în numele acestora.

(4) Fără a aduce atingere exercitării drepturilor față de terți și cu excepția dispoziției din alin. (3), statul român nu va solicita în cazul prevăzut la alin. (2) Restituirea contravalorii prejudiciilor pe care le-a suferit din cauza unui alt stat.

131. La Titlul VII, Capitolul II, după articolul 187¹⁰ se introduce Secțiunea a 2 – a, cuprinzând articolele 187¹¹ – 187¹⁸, cu următorul cuprins:

„Secțiunea a 2-a

Alte dispoziții privind asistența judiciară aplicabile în relația cu statele membre ale Uniunii Europene”

ART. 187¹¹

Informații privind conturile bancare

(1) La cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene, autoritățile române vor dispune luarea măsurilor necesare în vederea identificării conturilor bancare, indiferent de natura acestora, care sunt controlate sau deținute într-o unitate bancară din România, de către o persoană fizică sau juridică care face obiectul unei anchete penale, și vor furniza acestora numerele conturilor bancare precum și orice alte detalii. Informațiile vor include totodată și date privind conturile pentru care persoana care face obiectul procedurilor are procură, în măsura în care acestea au fost solicitate în mod expres și pot fi furnizate într-un termen rezonabil

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai dacă ancheta penală privește, după caz:

- o infracțiune pedepsită cu o pedeapsă privativă de libertate sau la un mandat de executare a pedepsei închisorii pe o perioadă maximă de cel puțin 4 ani, în statul solicitant, și cel puțin 2 ani în statul solicitat, sau

- o infracțiune menționată la art. 2 al Convenției privind constituirea Oficiului European de poliție (Convenția Europol) din 1995 sau în anexa la Convenție, ori

- în măsura în care infracțiunea nu este prevăzută de Convenția Europol, o infracțiune prevăzută de Convenția din 1995 privind Protecția Intereselor Financiare ale Comunităților Europene, de Protocolul Adițional din 1996 sau de către al doilea Protocol Adițional din 1997.

(4) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată va menționa următoarele:

- motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective;

- elementele pe baza cărora s-a stabilit că băncile aflate pe teritoriul României dețin sau controlează conturile bancare și, în măsura în care deține astfel de date, care sunt băncile implicate;

- orice alte date disponibile care ar putea facilita executarea cererii.

(5) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

- îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;

- fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.

(6) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

ART. 187¹²

Informații privind operațiunile bancare

(1) La cerere, autoritățile române vor furniza detalii cu privire la conturile bancare indicate de către autoritățile străine solicitante, precum și cu privire la operațiunile bancare care s-au derulat, într-o perioadă delimitată, prin unul sau mai multe din conturile bancare indicate în cerere, inclusiv detalii cu privire la orice expeditor sau destinatar de cont.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) vor fi furnizate numai în măsura în care informațiile se află la dispoziția băncii care deține conturile bancare.

(3) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective

(4) Cererea formulată în temeiul alin. (1) este supusă și următoarelor condiții:

- îndeplinirea cererii să fie compatibilă cu legea română;

- fapta care face obiectul anchetei penale să fie infracțiune potrivit legii române.

(5) În cazul cererilor formulate de autoritățile române, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

ART. 187¹³

Supravegherea tranzacțiilor bancare

(1) Autoritățile române vor asigura la cererea autorităților unui stat membru al Uniunii Europene supravegherea, pe o perioadă determinată, a operațiunilor bancare care se derulează prin unul sau mai multe din conturile bancare indicate de către autoritățile solicitante.

(2) În cazul în care se solicită informațiile prevăzute la alin. (1), autoritatea solicitantă, prin cererea formulată, va arăta motivele pentru care informațiile solicitate sunt considerate a avea o valoare substanțială în vederea cercetării infracțiunii respective.

(3) Autoritățile judiciare române competente autorizează, în condițiile prevăzute de legea română, supravegherea operațiunilor bancare. În condițiile prevăzute de legea română, autoritățile judiciare române și cele străine vor stabili modalitățile concrete de supraveghere.

ART. 187¹⁴

Confidențialitatea

Băncile vor asigura caracterul confidențial atât asupra transmiterii informațiilor către autoritățile solicitante, cât și asupra anchetei penale desfășurate, fără a putea divulga aceste date clientului sau oricărei alte persoane.

ART. 187¹⁵

Obligația de a informa

(1) În cazul în care, în cursul executării cererii este necesar să fie efectuate cercetări suplimentare, care nu au putut fi prevăzute sau specificate de către autoritatea solicitantă în cererea inițială, autoritatea română solicitată va informa fără întârziere statul solicitant.

(2) După ce a fost informat, potrivit alin. (1) statul solicitant va putea formula o cerere suplimentară, potrivit art. 187¹⁶.

(3) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care cercetările suplimentare trebuie efectuate de către autoritățile altui stat membru al Uniunii Europene sau ale unui stat terț.

ART. 187¹⁶

Cereri suplimentare

(1) În cazul în care autoritățile statului solicitant formulează o cerere suplimentară cererii inițiale, cererea va cuprinde doar datele necesare identificării cererii inițiale, precum și alte date suplimentare necesare.

(2) Ori de câte ori autoritățile solicitante participă alături de autoritățile române la executarea cererii de asistență, acestea vor putea adresa direct autorității române solicitate cererea suplimentară prevăzută la alin. (1). O copie a acesteia va fi transmisă și Ministerului Justiției sau Parchetului de lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, după caz.

ART. 187¹⁷

Secretul bancar

Secretul bancar nu poate fi invocat ca motiv de refuz al cooperării privind cererile de asistență formulate de către autoritățile unui stat membru al Uniunii Europene.

ART. 187¹⁸

Comunicarea deciziilor de refuz

Deciziile de refuz al asistenței judiciare se comunică Secretariatului Consiliului Uniunii Europene și EUROJUST. ”

132. Titlurile VIII-X se abrogă.

133. Articolul 189 se modifică și va avea următorul cuprins:

„ART. 189

(1) Prezenta lege intră în vigoare la 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția dispozițiilor titlului III₂ precum și a prevederilor Capitolului III¹ al Titlului II, Capitolului II¹ din Titlul IV și Capitolului II al Titlului VII, care vor intra în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

(2) Începând cu data aderării României la Uniunea Europeană, dispozițiile titlului III vor înlocui, în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dispozițiile în materie de extrădare, cu excepția cazului în care statul membru pe teritoriul căruia se află persoana urmărită a formulat declarații în sensul neaplicării deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene pentru fapte săvârșite înainte de o anumită dată.”

134. Anexa se modifică și se va înlocui cu anexa la prezenta lege.

Art. II - La data intrării în vigoare a prezentei legi, se abrogă dispozițiile art. 3 și 4 din Legea nr. 80/1997 pentru ratificarea Convenției europene de extrădare, încheiată la Paris la 13 decembrie 1957, și a protocoalelor sale adiționale, încheiate la Strasbourg la 15 octombrie 1975 și la 17 martie 1978, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 14 mai 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Art. III - Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 1 iulie 2004, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, dându-se textelor o nouă numerotare.

MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

Prezentul mandat este emis de către autoritatea judiciară competentă.

Solicite arestarea și predarea în sarcina autorităților judiciare a persoanei menționate în continuare, (în vederea efectuării urmăririi penale sau a executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate).

a) Informații referitoare la identitatea persoanei solicitate:

Numele:

Prenumele:

Numele avut înaintea căsătoriei (dacă este cazul)

Porecla (dacă este cazul):

Sexul:

Cetățenia:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau domiciliul cunoscut:

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana solicitată (dacă sunt cunoscute):

.....

Trăsături fizice particulare/descrierea persoanei urmărite:

.....

Fotografia și amprentele digitale ale persoanei urmărite, dacă sunt disponibile și se pot trimite, sau adresa persoanei care poate fi contactată cu scopul de a le obține sau pentru a obține o caracterizare a ADN (dacă nu s-a inclus o astfel de informație și se dispune de ea pentru transmiterea sa)

b) Actul pe care se întemeiază mandatul de arestare

1. Mandatul de arestare sau hotărârea judecătorească definitivă:

.....

Tipul:

Hotărârea judecătorească definitivă și executorie:

.....

Referința:

c) Informații privind durata pedepsei:

1. Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni:

.....

.....

2. Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate aplicate:

.....

.....

Pedeapsa care rămâne de executat:

.....

.....

d) Hotărârea pronunțată în lipsă și în cadrul unei proceduri judiciare în timpul căreia persoana era absentă sau nereprezentată:

- Persoana în cauză a fost citată personal sau informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a pronunțat hotărârea în lipsă

- Persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată prin alte mijloace cu privire la data și locul ședinței în care s-a dictat hotărârea în lipsă, însă dispune de următoarele garanții juridice după predarea către autoritățile judiciare (dacă astfel de garanții se pot prezenta anticipat):

Precizarea garanțiilor juridice:

.....
.....
.....
.....
.....

e) Infracțiunea (infracțiunile):

Prezentul mandat se referă la un total de fapte.

Descrierea circumstanțelor în care s-a/s-au comis faptele, inclusiv momentul (data și ora), locul și gradul de participare la aceasta/acestea a persoanei urmărite:

.....
Natura și încadrarea juridică a faptelor și dispozițiile legale aplicabile / codul aplicabil:
.....
.....

I. Să se marcheze căsuțele corespunzătoare dacă este vorba de una sau de mai multe dintre următoarele fapte, sancționate în statul membru emitent cu o pedeapsă de cel puțin trei ani, așa cum sunt definite în dreptul statului membru emitent:

- | participare la un grup criminal organizat;
- | terorism;
- | trafic de persoane;
- | exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă;
- | trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- | trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- | corupție;
- | fraudă, incluzând cea împotriva intereselor financiare ale comunităților europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene;
- | spălare a produselor infracțiunii;
- | contrafacere de monedă, inclusiv a monedei euro;
- | fapte legate de criminalitatea informatică;
- | fapte privind mediul înconjurător, inclusiv traficul cu specii de animale și vegetale pe cale de dispariție;
- | facilitarea intrării și șederii ilegale;
- | omor și vătămare corporală gravă;
- | trafic ilicit de organe și țesuturi umane;

- | _ | lipsire de libertate în mod ilegal, răpire și luare de ostatici;
- | _ | rasism și xenofobie;
- | _ | furt organizat sau armat;
- | _ | trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- | _ | înșelăciune;
- | _ | deturnare de fonduri;
- | _ | contrafacere și piraterie de bunuri;
- | _ | falsificare de acte oficiale și uz de acte oficiale falsificate;
- | _ | falsificare de mijloace de plată;
- | _ | trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- | _ | trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- | _ | trafic de vehicule furate;
- | _ | viol;
- | _ | incendiere cu intenție;
- | _ | crime aflate în jurisdicția Curții Penale Internaționale;
- | _ | sechestrare ilegală de nave și aeronave;
- | _ | sabotaj.

II. Descrierea detaliată a infracțiunii sau infracțiunilor, altele decât cele enumerate la punctul I:

.....

f) Alte circumstanțe privind fapta sau persoana învinuitului/inculpatului (informație facultativă):

(N.B. Se pot include observații asupra extraterritorialității, suspendării termenelor de prescripție.)

.....

g) Prezentul mandat se referă, de asemenea, la remiterea obiectelor care pot constitui mijloace materiale de probă.

Prezentul mandat se referă de asemenea la remiterea obiectelor aflate în posesia persoanei urmărite pentru săvârșirea infracțiunii:

Descrierea și localizarea obiectelor (în cazul în care sunt cunoscute):

.....

h) Infracțiunea sau infracțiunile pentru care s-a emis prezentul mandat sunt sancționate cu pedeapsa detențiunii pe viață:

- dispozițiile legale ale statului membru emitent care prevăd revizuirea pedepsei aplicate sau liberarea condiționată, după executarea a 20 de ani din pedeapsa aplicată,

și/sau

- dispozițiile legale ale statului membru emitent care prevăd aplicarea măsurilor de clemență la care are drept persoana în cauză, în conformitate cu dreptul sau practica statului membru emitent, ce pot determina neexecutarea pedepsei.

i) Autoritatea judiciară emitentă a prezentului mandat:

Denumirea oficială:

Numele reprezentantului său:

Funcția:

Referința dosarului:

Adresa:

Nr. de tel: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

E-mail:

Adresa persoanei de contact (competentă pentru efectuarea predării efective):

.....

În cazul în care se desemnează o autoritate centrală pentru transmiterea și receptarea mandatelor europene de arestare:

Numele autorității centrale:

Persoana de contact, dacă este cazul (funcția/gradul și numele):

.....

Adresa:

Nr. de tel: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul orașului) (...)

E-mail:

Semnătura autorității judiciare emitente, a reprezentantului sau a amândurora:

.....

Numele:

Funcția:

Data:

Timbru oficial (dacă există).”